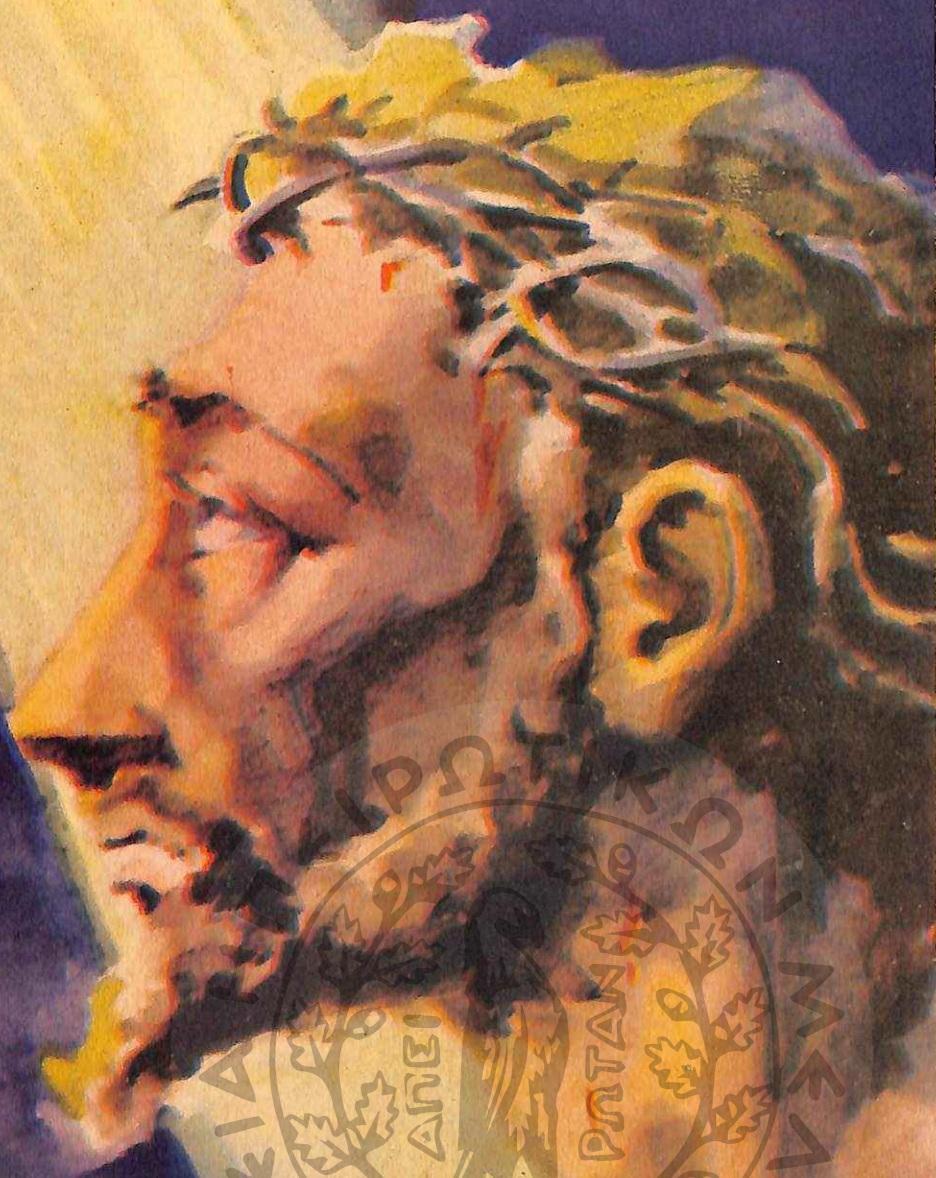

Η Σεραιά

ΕΤΟΣ Α. ΑΡΙΘ. 4

4

ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον ΑΡΙΘ 4
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΤΟΑ ΔΑΓΚΛΗ 20
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 28.33

Η Σεραιρα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡ. 1
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1931

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ

Ένας τεράστιος αετός επέτεθη κατά του πιλότου. Τον επλήγωσε και το αεροπλάνο άρχισε να πέφτει άκυβέρνητο. Εύτυχώς την τελευταίαν στιγμήν ο αεροπόρος συνήλθε και προσεγγιώθη όμαλως.

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑ

Α'.

(Ένα προσφυγικό σπιτάκι στον Ύμητό, νοικοκυρεμένο. Κροσέδες στον καναπέ, μία γλάστρα βασιλικά στο τραπέζι, εικόνες και φωτογραφίες στον τοίχο. Η Έλενι, μία παλαιά περασμένη γυναίκα μπεινοβγαίνει και σιγουρίζει. Η κόρη της Μαργή ντυμένη στα ρούχα με μαλλιά οντουλαρισμένα βλέπει στον καθρέφτη. Μία γειτόνισσα, η Πολύμνια, κάθεται σε ένα μπαούλο).

ΕΛΕΝΙΩ, 'Ηβόι! θά σκάσουνε από τη ζούλια στη οι φοράδες Πολύμνια μου! Έχουμε να τονε δούμε δέκα πέντε χρόνια από τον καιρό στη καταστροφή. Τότες δά ήφυγε για την Αμερική. Κ' έρχεται τώρα. Τηλεγράφησε του άντρου μου και πήγε ο κακόσορος από την αγωγή στον Πειραιά να καρτεράη το θάπορι για να τονε περιλάβη. Κουνιάδος μου βλέπεις. Ένας παλληκάρος, ο Θεόδωρος ως εκεί πάνω. Και τι γαλάντες μάτια μου! Ποιός ξαίρει τι θά μάς φέρη. Πάντα πλούσιος απόροχα είναι τα ριγάλα του. Και τώρα με στη περίστασες ότι πής αξίζει να σου φέρουνε κάτι τις.

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Καλὲ πιανού το λὲς κόννα Λενιὼ μου; Στάσου να σε βοηθήσω καλὲ να τινάξης το σκέπασμα. Είσαι σωματόδισα γυναίκα και κουράζεσαι. Δεν πρέπει να σκύβης. Δὲ μου λὲς. Είναι λεύτερος ο κουνιάδος σου; 'Ε; Κρίμας τον άνθρωπο.

ΕΛΕΝΙΩ. Λεύτερος Πολύμνια μου. Τυχερή εκείνη που θά τονε πάρη. Τεχνίτης και προκομμένος. Βραχιόλιο έχει στα χέρια του τη τέχνη. Έννοια σου, ἐδὼ να που τὰ λέμε, μονή και διπλή θά πέσω για να σου τὰ σιάξω.

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. 'Αχ! σ' ευχαριστῶ. Ξέρω την καρδιά σου και τη γνώμη σου. Έγώ—δχι πὼς θά στο πῶ—μὰ για σένα και για την κόρη σου γίνονται θυσία.

ΜΑΡΓΗ. Καλὲ μαμά, ο φιδὲς στεγνώσε, θά τονε ρίξεις;

ΕΛΕΝΙΩ. 'Οχι ἀκόμα παιδάκι μου να μὴ λαπαδιάση. 'Αμα ἐρθουνε τονε ρίχνω. Φαντάσου τολοιπὸν Πολύμνια μου που λὲς, τι ριγάλα θά φέρη σ' ἐμένα και στη Μαργή μου, τι τζοδαερικά, τι κρέπια. Και τι 'Αμερικάνικα πράγματα καλὰ. Θά πεθάνη από το καμὸ στη ἡ ζουλόφτονη ἡ Μαργετῶ ἡ κόρη στη Ζαφείρας. Τὶ γλωσσούδες! Προχτὲς ξέρεις τί κανε την ὥρα που ψέλνανε στη χαιρετισμοὶ μέσα στην ἐκκλησιά; 'Ησάλωσε το κερὶ στη και πολεμούσε να τ' ἀνάψη ἀπ' το κερὶ τοῦ Βασιλάκη, θέρεις τοῦ γιου τοῦ 'Αγγελικῶς. Καὶ που ν' ἀνάψη σαλιωμένο. Κ' εἶνε παντρεμένο παλληκάρι. Κι ὕστερα σου λένε, φαίνε οἱ ἀντρου! Μαργή, ἀνδὲν κουνήση ἡ σκύλα την ὀριά στη

ὁ σκύλος δὲν πάη κοντὰ. Αὐτὲς ρεζιλεύουνε και τ' ἄλλα κορίτσια οἱ ἐρώμε. Μαργή ο φουρνάρης φέρνει το ψητό, πὰρ το παιδί μου.

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Πάω ἐγὼ Μαργή μου κουράζεσαι.

ΕΛΕΝΙΩ. Εὐχαριστῶ προκομμένη μου, και να δῆς καλὴ μοῖρα. Για δὲ καλὲ, ὥρα νάρχουνε! Μαργή μου, φαίνεται πὼς ἀκούω ἀφτακίνητο. Ρίξε μὴ ματιά στη πόρτα.

ΜΑΡΓΗ. Εἶνε ὁ ἀραμπᾶς που κου θαλάει χῶμα στο γιανί.

ΕΛΕΝΙΩ. Κ' ἐγὼ και τραπέζι ἀβάλο. Καλὲ δὲν ἐγὼ να τελέψω δουλειὰ σήμερα. Σὰν καρτερὰ κανεῖς ἀνθρώπο ἐστ' εἶνε πάντα.

ΜΑΡΓΗ. Μὴ κανεῖς ἐτσι. Σιγὰ σιγὰ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη να σαστίσης. Ξένος εἶνε;

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. 'Εγὼ θά σὰς θάλω τραπέζι και θά σταθῶ στην κουζίνα. 'Εννοια σας. Εἶμαι μοναδικιά.

ΕΛΕΝΙΩ. 'Ο Θεὸς να σ' ἐξη γερή. Βάλε κομμάτι πουντρίτσα, ἡ Μαργή ἔχει ἐκεῖ στη γωνιά. 'Αχ! νοικοκυρὰς παιδί Πολύμνια μου. Μὰ ἐννοια σου να δῆς και την καρδιά μου. Μαργή ἀφτακίνητο στάθηκε ἐρχονται τρέχα.

Β'.

('Ανοίγει ἡ πόρτα. Μπαίνει μέσα ὁ Μαστρονικολῆς, ἕνας ἀπρομάλλης, ἀντρος τῆς 'Ελενιὼς και ξωπίσω ὁ ἀδελφὸς του Θεόδωρος, ἀδύνατος, ἀρρωστημένος, κλωμῶς. 'Αγκαλιόματα, φιλιὰ, φωνές).

ΕΛΕΝΙΩ. Καλὼς ὠρίστε, καλὼς ὠρίστε.

ΘΕΟΔΩΡΗΣ. Καλὼς σὰς ἤραμε! ΝΙΚΟΛΗΣ. 'Αστονε να κάτση γυναίκα.

ΕΛΕΝΙΩ. Καλὲ Θεοδωρῆ μου, στὰ μάτια μας ξεπετοῦσε καθε μέρα. 'Από τη μέρα που πήραμε το τελε-

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΗΓΕ ΚΑΛΑ

—Παίξαμε σήμερα στῆς Κοντέσσας Β...—

γράφημα, ὥρα δὲν πέρασε που να μὴ σ' ἐχῶ στο νοῦ μου. Εἶχες καλὸ ταξίδι; Κουράστηκες ἔ; ἔννοια σου και ἐγὼ θά σου κάνω ρεμέντια.

'Αδυνατίσες λίγο. Που εἶνε τὰ μπαούλα σου;

ΘΕΟΔΩΡΗΣ. 'Αστα νύφη. Εἶνε τώρα ἔξη μῆνες που ἐχῶ καράσαρλίκι και δὲν μπορεῖ να μοῦ περάση. Πήγα σ' ὅλοι τοσὶ γιατροὶ στην 'Αμερική και μοῦπανε ν' ἀλλάξω τ' ἀγέρι.

ΕΛΕΝΙΩ. Καὶ πὼς τῶπαθες καλὲ; ΘΕΟΔΩΡΗΣ. 'Απὸ σύχιση. Καταστράφηκα με τη κρίση του 'Αμερικᾶς κ' ἤρθα που λὲς ἐδὼ στον ἀδερφό μου να δῶ τη γειά μου. Οὔτε μπαούλα ἔφερα οὔτε τσάντες. Τὶ να πῆς. Οἱ περίστασες βλέπεις μὰς κανε πιὸ φιλοῦς ἀπὸ τσιγαρόχαρτο. Κόκκαλο ἡ 'Ελενιῶ.

ΝΙΚΟΛΗΣ. 'Ελα ἀφήστε τα τῶρα και σερεῖρετε να φαῖμε.

Γ'.

(Στὴν κουζίνα)

ΕΛΕΝΙΩ. Εἶδες καλὲ Πολύμνια μου να μοῦ κουβαληθῇ ἐδὼ ὁ χτικιᾶρης, ὁ βερέμης, ὁ παραλυμένος, να τον ἐχῶ στο στέρκο μου; 'Αγκαλὰ δὰ δὲν εἶδαμε ἕνα πράσινο φύλλο ἀπὸ τὰ χέρια του. 'Ατσιγγανὸς σωστός πάντα του. Κι ἄλλο δὲν συρίζομαι μὰ που θά το μάθουνε οἱ καρσινὲς και πιάσε πὰ τη γλῶσσα της. 'Αχ! νταμλὰς θά μοῦ κατέβη σήμερα καλὲ. Τὶ χολοπερέχηση ἦταν αὐτὴ!

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Πάω κόννα Λενιὼ μου και με καρτερὰ ἡ μάννα μου. 'Απ' τὸ πρωὶ δὲν ξέρει τί γέννηκα. Ντελάλη θά βγάλλη για να μ' εὔρη.

'Ε! Καλὼς τὰ δεχτήκατε πιά. 'Εγὼ ἐννοια σου δὲ θά βγάλω μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα μου.

(Φεύγει)

Δ'.

(Μετὰ λίνα λεπτὰ στη γειτονιά. Δύο - τρεῖς γειτόνισσες κ' ἡ Πολύμνια στὴ μέση).

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Τὰ μάθατε τὸ 'Ελενιὼς τὰ ρεζιλιῖκα; Καρτερούσε τον 'Αμερικάνο με ρεγάλα, κ' ἐκεῖνος ἤρχε σὰν την τρίχα ἀπὸ τη ζύμη. Κι ἄρρωστος! Εἶνε καλὲ για τὰ σπητάλια ὁ ἔρημος! Φτώχια! Βρωμὸν τὰ χνῶτα του ἀπ' τη πεῖνα. Κρίμας τὰ φουσάτα και τὴ φῶρτες που κάνανε μάννα και κόρη!

(Αὐλαῖα)

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ ΣΤΗΝ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΥΠΟ ΦΡΙΟ ΝΤΑ ΠΙΖΑ

Δὲν μπορῶ να βρεθῶ στον «τάφο», ὅπως λένε στὴ Βερῶνα, χωρὶς να περάσω ἀπὸ τὸ σπιτί που ἔζησε ἡ 'Ιουλιέττα. Εἶναι ἕνα εἶδος μουσείου, ὅπου ἕνας φύλακας πουλάει κάρτες κ' ὁ ἐπισκέπτης υπογράφει σ' ἕνα βιβλίο. Τὴν τελευταία φορὰ που ξαναβρέθηκα σ' αὐτὸ τὸ παλὸ σπιτί συνήντησα ἐκεῖ δύο γυναῖκες : μὴ κάπως ἡλικιωμένη κυρία και μὴ νεαρὴτάτη δεσποινίδα, μελαχροινὴ, εὐσωμη, με σαγηνευτικὰ μάτια και κοραλένια χεῖλη. Τὴν κύτταξα με θαυμασμὸ και γιὰ μὴ στιγμή μοῦ φάνηκε πὼς εἶχα μπροστὰ μου τὴν ἰδία τὴν 'Ιουλιέττα, ντυμένη με ρούχα τοῦ αἰῶνος μας. Μὲ προσεῖλκυσε τόσο τὸ παρουσιαστικὸ της, ὥστε δὲν μποροῦσα ν' ἀπομακρύνω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ ἐπὶ τῆς.

Γιὰ νὰ τὴν ἀλήθεια, οἱ δύο γυναῖκες δὲν ἔδειξαν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ μένα. Κυττούσαν γύρω τους με προσοχή και διάβαζαν τὸν ὁδηγὸ. 'Υστερα ἀνοῖξαν τὶς τσάντες τους, ἐβγάλαν τὰ ἐπισκεπτήρια τους και τὰ ἔρριξαν μέσα σ' ἕνα μαρμαρίνο θάξο. 'Ετσι εἶνε τὸ ἔθιμο. Κάθε ἐπισκέπτης ρίχνει και τὸ ἐπισκεπτήριό του.

'Όταν εἶδα τὰ δύο ἐπισκεπτήρια νὰ πέφτουν κ' αὐτὰ ἐπὶ τῆς ἄλλης μὴ σκέψης πλημμύρισε τὸ νοῦ μου, κ' ἐνῶ οἱ δύο ἐπισκέπτριες διάλεγαν κάρτες πλησίασα τὸ θάξο, πήρα τὸ ἐπισκεπτήριό τῆς νέας και τὸ κρούφα γρήγορα στὴν τσέπη μου χωρὶς να με ἀντιληφθῇ κανεῖς.

Τὸ ἐπισκεπτήριό ἔλεγε: «Τζιατσίντα Ρουπέρ, ὁδὸς... ἀριθ. 27, Μιλάνο».

Τὸ κτίριο ἐκεῖνο ἦταν μὴ μοντέρνα πολυκατοικία με δύο εἰσοδους και με πολλὰ διαμερίσματα. Οὔτε ἡ μὴ οὔτε ἡ ἄλλη θυρὼς ἠθέλησαν να μοῦ ποῦν πολλὰ γιὰ τὴν δεσποινίδα Τζιατσίντα. 'Εκανα πολλὰς βόλτες μπροστὰ ἀπὸ τὸ κτίριο, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα να τὴν συναντήσω. 'Απεφάσισα τότε να τῆς γράψω.

Τῆς ἔγραψα ἕνα θαυμάσιο ἐρωτικὸ γράμμα γιὰτί... τὴν ἀγαποῦσα πραγματικά. Τῆς ξαναθύμισα τὴν ὥρα και τὴν τσέπη τῆς τέσσαρα γράμματα και τὰ κράτησε στὸ χέρι της κατὰ τὸν ὥστε να τὴ ἰδῶ ἐγὼ και να τ' ἀναγνωρίσω : 'Ησαν τὰ δικά μου. 'Εμεινα σὰν ἀπολιθωμένος.

Δὲν πήρα καμμιὰ ἀπάντησι οὔτε στὸ πρῶτο, οὔτε στὸ δεύτερο, οὔτε στὸ τρίτο γράμμα μου. Στὸ τέταρτο,

ἔρριξα τὸν κύβο. Τῆς ἔδωσα ραντεβὺ στον κῆπο τοῦ Γεωργίου Σφόρτσα, μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς Βιβλιοθήκης, στὶς πέντε τὸ ἀπογεῦμα. 'Αν ἤθελε, μποροῦσε να τὴν συνοδεύση μὴ φίλη της. 'Αρκεῖ νάρχοταν, να μποροῦσα να τῆς πῶ δύο λόγια.

Τὴν ἄλλη μέρα στὶς πέντε τὸ ἀπογεῦμα δρέθηκε στον τόπο τοῦ ραντεβῦ μας. 'Εκείνη, ὅμως, δὲν ἦταν. Πέρασε μισὴ ὥρα χωρὶς να τὴν βλέπω νάρχεται. 'Εκοβα βόλτες νευριασμένος, ὅταν γιὰ μὴ στιγμή ἀντίκρουσα μὴ νέα που ἔκανε κ' αὐτὴ βόλτες σ' ἕνα ἄλλο σπιτί. 'Ασφαλῶς κ' ἐκεῖνη θά περιμενε κάποιον που... δὲν ἐρχόταν.

μοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ γράμματά μου. 'Επλησίασα και τὴν χαιρέτησα.

—'Ω, ἐπὶ τέλους ! εἶπε ἡ νέα. 'Αρχίζα να κουράζομαι. Σεις ἐγράψατε αὐτὰ τὰ γράμματα;

—Ναί, ἐγὼ, μουρμούρισα. 'Αλλὰ πὼς βρίσκονται στὰ χέρια σας;

—'Αφοῦ μοῦ τὰ στείλατε ἦταν φυσικὸ να τὰ λάβω. 'Αλλὰ ἀσφαλῶς θά ὑπάρχη κάποια παρεξήγησις.

Σωπάσαμε στενοχωρημένοι. 'Υστερα ἡ νέα μοῦ εἶπε:

—Πάρτε τὰ γράμματά σας. 'Αλλὰ ποιὸς σὰς ἔδωσε τὸνομα και τὴν διεύθυνσί μου;

Τῆς ἔδειξα τὸ ἐπισκεπτήριό της. 'Η νέα ξέσπασε σ' ἕνα ἡχηρὸ γέλιο.

—Ναί, εἶνε τὸ ἐπισκεπτήριό μου, γιὰτί κ' ἐγὼ τῶρριζα μέσα στο μαρμαρίνο θάξο. Κάνατε ὅμως λάθος και τὸ πήρατε ἀντὶ ἐκεῖνου που θέλατε... Τὶ διασκεδαστικὸ!... Συγγνώμην, δὲν διασκεδάζετε κ' ἐσεῖς;

—Μὰ ἐγὼ... 'Εχω σαστίσει.

—Θὰ σὰς περάση. 'Ορθούαρ.

—Περιμένετε, δὲν ξέρω πὼς να σὰς ζητήσω συγγνώμην. Μπορῶ να σὰς προσφέρω ἕνα τσάι ;

—'Όπως θέλετε. Καθίσαστε σ' ἕνα κέντρον. 'Η νέα ἦταν χαριτωμένη και ἔζητη.

—Ξέρете πόσο με διασκεδάζει αὐτὴ ἡ συμπτωσις, μοῦ εἶπε. Τὶ ρωμαντισμός! 'Ο Ρωμαῖὸς και ἡ 'Ιουλιέττα. Μὰ πὼς εἶνε δυνατόν να ἐρωτευθῇ κανεῖς μὴ νέα ἐπειδὴ τὴν εἶδε κοντὰ στον τάφο τῆς 'Ιουλιέττας;

—'Εγὼ πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατόν.

—Οἱ σκέψεις σας εἶναι πολὺ πρωτότυπες. 'Αλλὰ σὰς εὐχομαι να βρῆτε πολὺ σύντομα τὴν 'Ιουλιέττα σας.

—Εὐχαριστῶ. Χωρίσαμε σὰν καλοὶ φίλοι.

Τὸ ν' ἀνακαλύψῃ κανεῖς μέσα στο Μιλάνο μὴ νέα που εἶδε μπροστὰ στον τάφο τῆς 'Ιουλιέττας, στὴ Βερῶνα, εἶναι κάτι τὸ ἀδύνατον. 'Ετσι κ' ἐγὼ δὲν μπόρεσα να βρῶ τὴν νέα που ζητοῦσα. Καὶ κά-

θε φορὰ που τὴν σκεπτόμουν, μπροστὰ στὰ μάτια μου ἀντίκρυζα τὸ δράμα τῆς Τζιατσίντας Ρουπέρ, ὁδὸς... 27. Τόση ἐντύπωσις μοῦ εἶχε κάνει, ὥστε ὁκτὶ ἡμέρες ἀργότερα πῆγα πούς ξέρει γιὰτί — στον πύργο Σφόρτσα, στὶς πέντε τὸ ἀπογεῦμα και στὰθηκα μπροστὰ στὴν πόρτα (Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 129).

— Αὐριον θ' ἀνέβω τις σκάλες τοῦ σπιτιοῦ σου.

Σὲ μὴ στιγμή συνέβη κάτι που με ξάφνιασε : ἡ νέα ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη της τέσσαρα γράμματα και τὰ κράτησε στὸ χέρι της κατὰ τὸν ὥστε να τὴ ἰδῶ ἐγὼ και να τ' ἀναγνωρίσω : 'Ησαν τὰ δικά μου. 'Εμεινα σὰν ἀπολιθωμένος.

'Ισως ἐκεῖνη να ἦταν κάποια φίλη τῆς Τζιατσέτας κ' ἤρθε γιὰ να

Δεν ήταν εύκολο να περιγράψω κανείς τον λοχαγό Ρότερμπαϊ. Τό μόνο που θα μπορούσε να ηθάν ότι ο λοχαγός Ρότερμπαϊ ήταν ο ωραιότερος άνθρωπος της Ουάϊτχελ. Καμιά συγκέντρωσις δεν ήταν πλήρης χωρίς αυτόν. Πήγαινε παντού, προσωποποιούσε της ανδρικής ωμορφιάς και της κομψότητας.

Ο κόσμος τον θεωρούσε επικίνδυνο άνδρα. Τό γεγονός είναι ότι συγκινούσε πολύ τις γυναίκες. "Ολες οι νέες του χωριού τον αγαπούσαν. Και περισσότερο απ' όλες η μικρή Νόρα Φρίν, η 'Αμερικανιδούλα, που είχε έλθει τώρα τελευταία, μαζι με την γιαγιά της, για να περάσει την καλοκαιρινή σαιζόν.

Η Νόρα έλυωνε κυριολεκτικώς για τον γοητευτικό λοχαγό, και άναστεναζε. Τό καταπληκτικώτερο πράγμα από όλα είναι ότι και η γιαγιά της άκομη άναστεναζε όταν θυμόταν τον λοχαγό Ρότερμπαϊ, και σκεπτόταν: "Ας ήμουν πενήντα χρόνια νεώτερη!"

Τό πιο λυπηρό ήταν ότι ο λοχαγός Ρότερμπαϊ δεν εξασκούσε επιτηδες την γοητεία του στις γυναίκες. Δεν τις ήθελε γοητιστές μπροστά του. Επιθυμούσε μόνον να είναι καλός και ευγενής σε όλες, και να μην αφήνει να στενωχωρήσει μια γυναίκα που χόρευε, ή που κολυμπούσε, ή που κουβέντιαζε μαζί του.

Στό χωριό ψιθύριζαν ότι είχε φιλήσει όλες τις γυναίκες κάτω των σαράντα πέντε ετών, και μερικές μεγαλύτερες. (Είχε χρυσή καρδιά). Τό κακό ήταν ότι τον έπαιρναν στα σοβαρά.

Ποτέ δεν θα μάθουμε πόσες ήσαν εκείνες που ώνειρεύθηκαν να αποκτήσουν για πάντα τό υπέροχο χαμόγελο και τό υπέροχα μάτια του. Τό μόνο που ξέρομε είναι ότι όλες απέτυχαν. Τις αγαπούσαν να καταλάβουν ότι ή αγάπη του ήταν άδελφική. Τόν αγαπούσαν όλες κι' αυτός δεν καταλάβαινε ότι ή αγάπη τους δεν ήταν ειδυλλιακή.

Σκεφθήτε, λοιπόν, πόσες λίγες έλ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΟΣΟ ΚΙ' ΑΝ ΠΕΡ

πίδες είχε να μείνει άνεμπρέσθη από την γοητεία του ή μικρή πριγκίπισσα Γκάρντια, που έφθασε ένα καλοκαίρι στην Ουάϊτχελ μαζί με την χονδρή μητέρα της. Η αλήθεια είναι ότι, αν «κινδύνευε» ή μικρή Γκάρντια, και ο λοχαγός Ρότερμπαϊ επίσης δεν διέτρεχε λιγώτερο κίνδυνο. Γιατί ή πριγκίπισσα Γκάρντια ήταν ένα πραγματικό άριστούργημα. Πώς να τραγουδήσει κανείς την ωμορφιά της;

Ήταν ύψηλή, και αδύνατη, και κομψή. Ίσως να μην φορούσε ρούχα πολύ της μόδας, αλλά ντυνόταν με χάρη. Άλλωστε τε είχε μεγάλη γκριζα μάτια και μικροσκοπικά χείλη που είναι πάντα της μόδας μέσα στις καρδιές των ανδρών.

Άκομη και εκείνοι που αντιπαθούσαν τον λοχαγό Ρότερμπαϊ, δεν μπόρεσαν να άποφύγουν μια σκέψη, όταν πρωτοείδαν την Γκάρντια μαζί του.

"Τι υπέροχο ζευγάρι!" Δεν υπήρχε όμως έλπις να αποτελέσουν ποτέ «ζευγάρι». Γιατί ή πριγκίπισσα Γκάρντια είχε έναν άρραβωνιαστικό στό Μόναχο. Ήταν εξαδελφός της. Τόν έλεγαν Ρούντολφ.

Ο γάμος τους θα γινόταν τόν Σεπτέμβριο.

—Μπα! Δεν θα γίνει ποτέ αυτός ο γάμος! μουρμούριζαν οι κάτοικοι της Ουάϊτχελ, κυττάζοντας να περνά ο λοχαγός με την μικρή πριγκίπισσα.

Και τους έβλεπαν συχνά μαζί, πολύ συχνά. Κάθε ήμέρα. Κολυμπούσαν μαζί. Πήγαιναν περπατόμαζι. Χόρευαν μαζί.

Οι πονηροί σήκωναν τούς ώμους. Οί καλοί τούς κύτταζαν με άδολο θαυμασμό.

Η μικρή 'Αμερικανιδούλα, ή Νόρα Φρίν, μαράζωνε και έκλαιε.

Και ή γιαγιά της έσπαζε τό κεφάλι της για να βρει μια λύσι στό πρόβλημα της έγγονής της.

Τήν λύσι την βρήκε επί τέλους— ή νόμιζε ότι την βρήκε. Δεν της έμενε παρά ή ευκαιρία να την έφαρμόσει, ώπου της δόθηκε κι' αυτή.

Δινόταν ένας χορός στην δημαρχία της Ουάϊτχελ, και ή δημαρχία της Ουάϊτχελ, και ή γρηά Φρίν, φυσικά, είχε καθήσει σε μια γωνία και κύταζε, άναστενάζοντας, τό ζεύγη που στριφογύριζαν. Ξαφνικά είδε να την πλησιάζει ή χονδρή μητέρα της πριγκίπισσας.

Καί ή γιαγιά της έσπαζε τό κεφάλι της για να βρει μια λύσι στό πρόβλημα της έγγονής της. Τήν λύσι την βρήκε επί τέλους— ή νόμιζε ότι την βρήκε. Δεν της έμενε παρά ή ευκαιρία να την έφαρμόσει, ώπου της δόθηκε κι' αυτή.

Οί δύο ήλικωμένες γυναίκες, όπως ήταν έπόμενο, έπιασαν συζήτηση. Και σιγά-σιγά ή γρηά Φρίν βρήκε τό θάρρος να μιλήσει.

— Έξοχότατη, είπτε σε μια στιγμή. Θα μου επιτρέπατε να έκφέ-

ρω έλεύθερα τη γνώμη μου για κά- ποιο... οικογενειακό σας ζήτημα;

—Ευχαριστώ, κυρία μου! Περί τί- νος πρόκειται;

—Έξοχότατη... πρόκειται για την γοητευτική κόρη σας. Δεν κάνετε καλά που την αφήνετε διαρκώς με τον λοχαγό Ρότερμπαϊ.

—Ετσι, έ; είπτε ή χονδρή μητέ- ρα της πριγκίπισσας.

—Ναί. Ο λοχαγός είναι πολύ έ- πικίνδυνος άνδρας. Ύπερβολικά ω- μορφος.

Η μητέρα της πριγκίπισσας είπτε φλεγματικά.

—Μου άρέσουν οι ωμορφοί άν- δρες.

—Προσέξτε, πριγκίπισσα! Η Γκάρ- ντια θα έρωτευθη μαζί του!

—Η Γκάρντια πρέπει να μάθει τον κόσμο. Γι' αυτόν τον λόγο την πήρα στό ταξίδι μου. Δεν θα πάθει τίποτε.

—Αμφιβάλλω, πριγκίπισσα.

—Αυτό θα τό δούμε.

—Μά όταν θα τό δ΄ητε θα είναι άργά!

—Και γιατί;

—Η γρηά 'Αμερικανίδα διάταξε.

—Και τί θα κάνετε, είπτε επί τέ- λους, αν ή πριγκίπισσα φύγει μαζί με τον λοχαγό;

—Η χονδρή μητέρα της πριγκίπισ- σας κούνησε τό κεφάλι της.

—Η Γκάρντια δεν φεύγει ποτέ.

—Δεν είχε γνωρίσει ως τώρα τον λοχαγό Ρότερμπαϊ...

—Όχι. Καλλίτερα όμως που τον γνώρισε. Θα έμαθε πολλά πράγματα.

—Η γρηά 'Αμερικανίδα κατάλαβε ό- τι έχανε τον καιρό της. Η χονδρή έκείνη πριγκίπισσα δεν άνηκε στην κατηγορία των γυναικών που αλλά- ζουν εύκολα γνώμη. Φαινόταν τόσο ευχαριστημένη από τον έαυτό της, τόσο ήσυχη!

—Ίσως θάταν λιγώτερο ήσυχη αν άκουε τό λόγια που ψιθύριζε έκείνη τη στιγμή ο λοχαγός στην κόρη της, καθώς χόρευαν.

—Γκάρντια... σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ περισσότερο από κάθε τι στόν κό- σμο. Ποτέ μου, ως τώρα, δεν έχω αγαπήσει άλλη γυναίκα. Ποτέ δεν έχω μιλήσει γι' αγάπη σε άλλη γυναίκα!

Και ή πριγκίπισσα Γκάρντια άκουε με έκσταση τό τόσο κοινά, αλλά και τόσο υπέροχα έκείνα λόγια, που έ- θβαιναν από τό ωραιότερο ανδρικό στόμα που είχε ιδή έως τότε...

—Υστερα από λίγη ώρα, τόν άκουε να τό επαναλαμβάνει, πιό φωνακτά όμως, και με μεγαλύτερο πάθος. Γιατί είχαν βγει στόν ωραίο κήπο του δημαρχείου και περπατούσαν ά- νάμεσα στις σκοτεινές δενδροστοι- χίες του.

Και ξαφνικά ή Γκάρντια τόν άρ- παξε και τόν φίλησε.

—Αυτό, είπτε, επειδή είσαι τόσο ω- ραίος!

—Ω! πριγκίπισσά μου! ψιθύρισε ο λοχαγός Ρότερμπαϊ.

Μέσα στό σκοτάδι, άκούσθηκε έ- νας λυγμός. Οί δύο νέοι γύρισαν τρομαγμένοι. Δεν είδαν όμως κανέ- να. Δεν είδαν την μικρή 'Αμερικανί-

ΤΗΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ ΝΑΝΕ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

δα, την Νόρα Φρίν, που έκλαιε τα σδυμένα της όνειρα.

Έκείνη την νύκτα, όταν γύρισε στό σπίτι της, ή Νόρα Φρίν έγραψε μια έπιστολή:

"Εφ' όσον όλα τελείωσαν πια για μένα, αγάπη μου, δεν μου μένει πα- ρά να πεθάνω. Κατεβάζω λοιπόν την κουρτίνα επάνω σ' ένα τοπίο που άλλοτε μου φαινόταν τόσο υπέρο- χο, και που είναι τώρα τόσο πέν- θιμο. Δεν φταίς καθόλου, και δεν έχω κανένα παράπονο μαζί σου.

»Είμαι τόσο κουρασμένη, τώρα. Ο θεός να σε εύλογη πάντοτε. Μια μέ- ρα θα ξανα συναντηθούμε».

Και κατά τό σημεριώματα ρίχθηκε στην θάλασσα και πνίγηκε. Άλλ' ά- φησε έβδομήντα χιλιάδες λίρες στόν λοχαγό Ρότερμπαϊ.

Ο λοχαγός έφριξε όταν έμαθε τό δράμα. Ποτέ δεν είχε μιλήσει γι' αγάπη στην Νόρα. Είχε φανή μόνον άπεναντί της καλός και ευγενής.

Και τώρα που έρχονταν έβδομήν- τα χιλιάδες λίρες, και ένας μεγάλος κλονισμός. Όταν έφεραν την είδησι στό γραφείο του, έκείνο τό πρωί, κόντεψε να λιποθυμήσει. Έκλαψε είλικρινά για την μικρή Νόρα. Δεν μπορούσε να την σκεφθί πεθαμένη. Και δεν τολμούσε, επίσης, να σκε- φθί τόν έαυτό του κάτοχο έβδομήν- τα χιλιάδων λιρών...

Ήταν βέβαιος ότι ή γιαγιά της Νόρας θα πρόσβαλλε την έγκυρότη- τα της διαθήκης. Και όμως είχε ά- δικο. Η Λαίδη Φρίν έκλαψε, βέ- θαια, άλλ' άργότερα πήγε και τόν βρήκε, τού δώρησε μια διαμαντένια καρφίτσα, και τού είπτε να πηγαίνει που και που να την βλέπει...

Ο κόσμος φλυάρησε, φυσικά. Άλ- λά κανένας δεν κατηγορήσε τόν λο- χαγό. Δεν έφταιγε αυτός αν ήταν τόσο γοητευτικός. Δεν έφταιγε αυ- τός που τόν είχε αγαπήσει ή Νόρα.

Τά ωραία γκριζα μάτια της πρι-γκίπισσας ήσαν γεμάτα από δάκρυα όταν της διηγήθηκε την τραγωδία.

—Ω, τί τρομερό! είπτε. Πόσο θα σ' αγαπούσε, ή καυμένη!... Χάρδευ, θέλω να μου πής την αλήθεια: Ύ- πήρξε ποτέ κανένας δεσμός μετα- ζύ σας;

Τήν κύτταξε κατάμματα, λέγοντας με τό βλέμμα την αλήθεια, γιατί ή καρδιά του δεν ήταν ένοχη.

—Πριγκίπισσα, δεν μάς ένωνε κα- νένας δεσμός. Ήμουν μόνο καλός και ευγενής μαζί της: "Ήθελα να την ευχαριστήσω. Έκανα ό,τι μπο- ρούσα, χωρίς να φαντασθώ ούτε προς στιγμήν..."

—Ναί, είπτε έκείνη. Καταλαβαί- νω. Ω! χρυσό μου παιδί, όλα τα φταίει ή ωμορφιά σου, ή τόσο υπε- ςβολική ωμορφιά σου!

Ο λοχαγός Ρότερμπαϊ ξερόβηξε. Τι μπορούσε να άπαντήσει; Θα ή- ταν παιδαριώδες να άρνηθί την α- λήθεια.

Η χονδρή μητέρα της πριγκίπισ- σης έκλαψε όταν έμαθε την ιστο- ρία.

—Αχ! Γκάρντια, βλέπεις τί ω- ραίο, αλλά και τί τρομερό πράγμα που είναι ή αγάπη!

Πέρασαν μερικές έβδομάδες άκό-

μη. Η καλοκαιρινή σαιζόν βρισκό- ταν στό τέλος της. Ένα θράδυ, ή μητέρα της πριγκίπισσας την φώ- ναξε και της είπτε:

—Γκάρντια, μικρό μου παιδάκι, φεύγομε.

Η πριγκίπισσα άπήντησε ήρεμα.

—Όπως θέλεις, μητέρα.

—Άρχισαν οι ψύχρες. Ο Ρούν- τολφ σ' έχει επιθυμήσει. Είδες τόν κόσμο κι' έμαθες πολλά πράγματα. Δεν είν' έτσι;

—Έμαθα πολλά πράγματα, ναί, εί- πε ή πριγκίπισσα, ίσως κάπως μελα- χολικά.

—Τότε φεύγομε, είπτε ή μητέρα της.

Και έδωσε έντολή να έτοιμασθούν οι άποσκευές των. Ήταν ευχαριστι- μένη από τόν έαυτόν της, από τό σκεδιά της, από τούς ανθρώπους.

Ο λοχαγός Ρότερμπαϊ συναντή-θηκε έκείνο τό βραδάκι με την πριγκίπισσα.

Και ή μικρή φίλη του τού είπτε:

—Χάρδευ, πρέπει να σου πω κάτι.

—Γκάρντια, αγάπη μου! φώναξε ο λοχαγός πιάνοντάς της τό χέρι.

—Φεύγομε, είπτε ή πριγκίπισσα.

—Ναί. Μακριά. Στό σπίτι μας. Στό σπίτι μας, για τόν γάμο μας—και τό καθήκοντά μας.

—Φεύγετε;

—Γκάρντια! Δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορείς να φύγεις! Σ' αγαπώ!

—Και γώ νόμισα για μια στιγμή ό- τι δεν θα μπορούσα να φύγω. Άλ- λά μπορώ. Αύριο...

—Σ' αγαπώ, Γκάρντια, και μ' αγα- πās και σού. Πρέπει να ζήσουμε μα- ζι. Είσαι πριγκίπισσα, και είμαι στρατιώτης. Άλλ' ή αγάπη δεν λο- γαριάζει τέτοιες διαφορές, Γκάρ- ντια... Γκάρντια...

—Η αγάπη; είπτε ή πριγκίπισσα γυρίζοντας τό βλέμμα προς την θά- λασσα. "Ω, ναί, ή αγάπη! Είναι κά- τι τό υπέροχο. Είναι μια ιστορία. "Ε- να όνειρο. Μόνον όνειρο όμως, όχι πραγματικότητα. Δοκίμασα, αλήθεια, να φαντασθώ την ζωή μου μαζί σου, ωμορφό μου αγόρι. Τήν σκέφθηκα. Κάθε μέρα μια μάχη, κάθε ώρα έ- νας κίνδυνος, κάθε γυναίκα έχθρός μου. "Αν ήσουν τουλάχιστον κακός, θα μπορούσα ίσως να σε κάνω ν' αλ- λάξεις. Άλλά δεν εί- σαι κακός. Τίποτα δεν μπορεί ν' άλλα- ξη... Τώρα κατ' ε- σάινω πολ- λά πράγμα- τα..."

—Σώπα σε μια στιγμή.

—Ναί, ναί! Είσαι τό φως του φεγγα- ριού πάνω στην θάλασ- σα. Είσαι... δεν ξέρω τί είσαι. Πάρε τώρα τόν άρραβωνια- στικό μου, τόν Ρούν-

τολφ. Είναι άσχημος. Είναι ίσως μο- νότμος. Άλλά θάναί ολόκληρος δι- κός μου. Ποτέ δεν θάμαι ύποχρεω- μένη να τόν άποσπώ από άλλες...

—Όχι, δεν γελώ. Άπεναντίας, εί- μαι έτοιμη να κλάψω.

Τράβηξε τό κεφάλι του και τόν φίλησε στό μέτωπο.

—Δεν μπορείς να άνήκης σε μια γυναίκα, γιατί είσαι γεννημένος για όλες τις γυναίκες, σαν τό άστρο της ήμέρας. Άλλά εγώ... τί να τό κάνω τό άστρο της ήμέρας; Μου χρειάζεται μια μικρή, εύχρηστη λαμ- πρίτσα για να φωτίξη τό σπίτι μου...

Τόν ξαναφίλησε λοιπόν και έφυ- γε. Και την άλλη μέρα έγκατέλειπε τό χωριό μαζί με την μητέρα της.

Η πριγκίπισσα Γκάρντια παντρεύ-θηκε με τόν εξαδελφό της Ρούν- τολφ. Ύπήρξε θαυμασία σύζυγος.

Εν τω μεταξύ, στην Ουάϊτχελ, οι σαιζόν διαδέχονταν ή μια την άλ- λην.

Σε κάθε συγκέντρωσι είναι πάντα προσκεκλημένος και ο λοχαγός Χάρδευ Ρότερμπαϊ. Πηγαίνει κάπως πιό άδύνατος, κάπως λιγώτερο νέος.

Εξακολουθεί την ζωή του — και πώς τόν αγαπούν οι γυναίκες!!

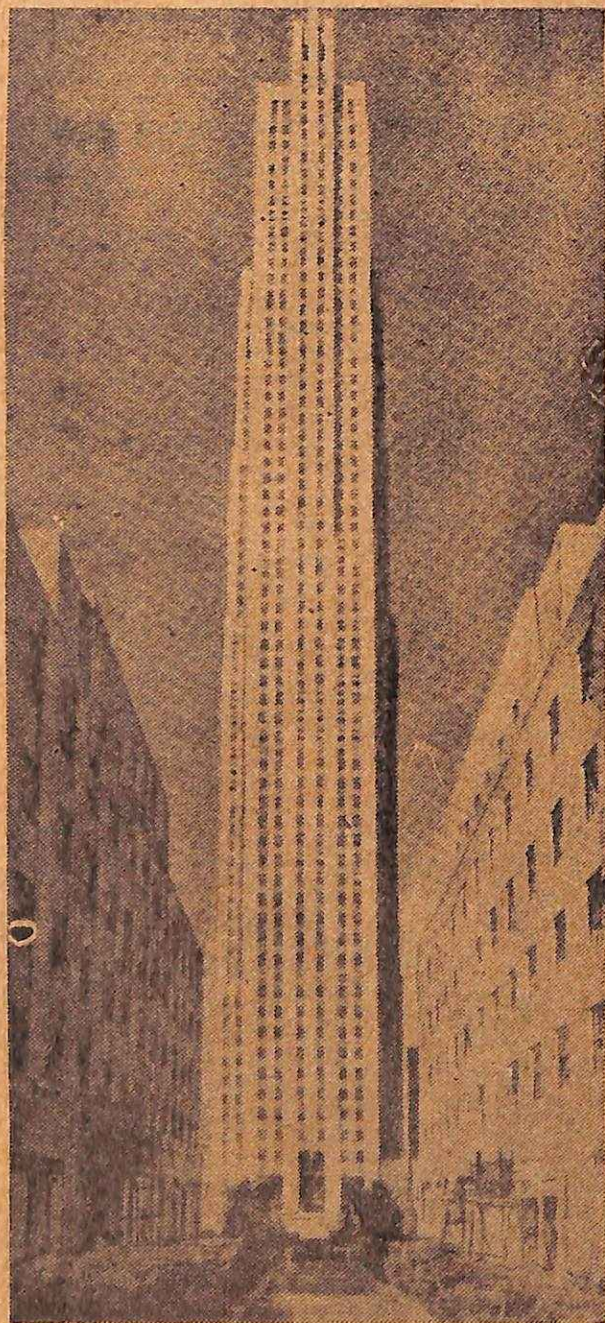
Διαδίδεται ότι φίλησε κάθε γυναίκα κάτω των σαράντα πέντε ετών, και μερικές μεγαλύτερες. (Έχει χρυ- σή καρδιά). Άλλά δεν παντρεύθη- κε ποτέ. Παρ' όλες τις άλλαγές που φέρνει ο χρόνος, ένα πράγμα παρα- μένει άναλλοίωτο, άθικτο. Μια φωτο- γραφία δεν θγαίνει ποτέ από τό κα- δρο της που είναι τοποθετημένο στό τραπέζι του.

Η κτενισιά της γυναίκας που πα- ριστάνει ή φωτογραφία δεν είναι ί- σως πολύ της μόδας. Ούτε οι γυναι- κες φορούν πια τέτοιου είδους για- κάδες. Άλλά τό μεγάλο, γκριζα μά- τια και τό μικροσκοπικά χείλη της πριγκίπισσας Γκάρντια είναι πάντα της μόδας μέσα στις καρδιές των άν- δρών.

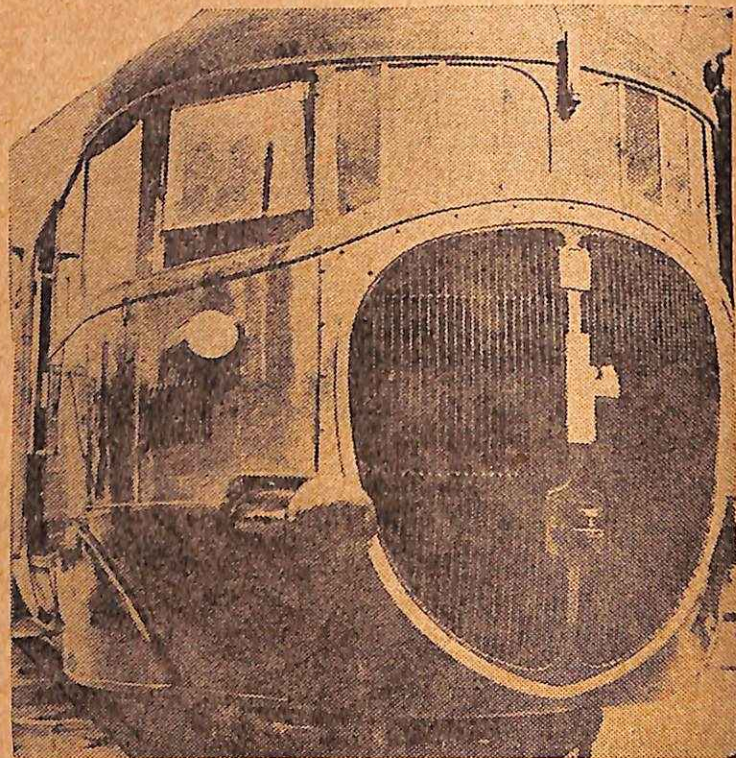
ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΣΦΑΙΡΑΝ

Ο Ροκφέλλερ ίδρυσε στην Κολομβία ένα γεωπονικών Κολλέγιον, το όποιον αποτελείται από όκτω ούρανο-ξύστας, που μπορούν όλοι μαζί να στεγάσουν πληθυσμόν όλοκλήρου πόλεως, γι' αυτό ώνομάσθη «κάθε-τος πόλις».

Στην Ίταλία ένεκαινιάσθησαν νέοι ηλεκτροκινούμενοι συρ-μοί που αναπτύσσουν ταχύτητα διακοσίων χλμ. την ώραν.

Κάτω από τον τάφον του Τουτανχαμώ ο ίνδός Καρ-νάκ λέγει μερικές λέξεις σε μία κόμπρα κι' αυτή άρ-χίζει να περιτυλίσσεται γύρω από τό σώμα του.

ΤΗΣ ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)
Δυό νεαρές φίλες, η Έλις Κερκώφ και η Ντυμά παίρνουν μαθήματα φωνητικής μουσικής από τον τενό-ρον Χαννές Ρασσιόμ, έναν άνθρω-πο 40 περίπου ετών, άλλ' ώραιον ό όποιος πρό όλινου έχώρισε από την γυναίκα του, την διάσημη ή-θοποιό Κουοκόβσκα και ήταν έρω-τευμένες και οι δυό μαζί του. Η Έλις, ένα κορίτσι 17 ετών, δεν κρύ-βει τό αισθημά της από τη φίλη της άν και ξέρει ότι τον αγαπάει κι' αυτή. Ο Ρασσιόμ, προσέχει περισ-σότερο την Ντυμά, αλλά υποφέ-ρουν και οι δυό γιατί διακρίνουν ότι ό Ρασσιόμ περιποιείται την άλλη μαθήτριά του, την Λυκάς. Ο Ρασσιόμ έλαβε ένα σημείωμα από την γυναίκα του να πάη στις Βρυ-ξέλλες, άλλ' όταν πήγε στο καμα-ρίνι της, εκείνη του είπε ότι τό θρά-δυ αυτό θάτρωγε με άλλους και τό συνέσπασε να την περιμένει στο ξενοδοχείο της. Εκεί ό τενό-ρος άφησε να ξεσπάσει όλη η ζή-λεια του, άλλ' όταν η γυναίκα του γύρισε, τό λησμόνησε όλα. Ξανα-πήγε στο Παρίσι κι' άρχισε μία ζωή παραλυμένη, αλλά σιγά-σιγά η φωνή του χαλούσε. Ένα θράδυ παρεκάλεσε και τον αντικατέστησε στο ρόλο του κάποιος άλλος και κατά τη διάρκεια της παραστάσεως συνέβησαν διάφορες σκηνές. Μερι-κοί εύρισκαν τον αντικαταστάτη του καλλίτερον από τον Ρασσιόμ οι μαθηταί του τελευταίου τον έ-σφυρίζαν.

== συνέχεια ==

Όσον άφορά αυτόν τον ίδιο, κα-θόταν στο βάθος ένός θεωρείου κυ-κλωμένος από τους έπιτελείς του. Έτριβε τά χέρια με λύσσα κι' η άψις του ήταν σαν του έτοιμοθανά-του.

Ύστερα από την παράστασι πήγε στο «Ταμπαρέν» όπου διεσκεδάσε με μια άπελπισμένη πικρία.

Τό άλλο πρωί θυμήθηκε ξαφνικά ότι είχε δέκα μέρες να κάνει παρα-δόσεις στο Ώδειον με την δικαιολο-γία ότι ήταν άρρωστος. Τώρα, νοιώ-θοντας τον έαυτό του σε καλλίτερα κατάσταση είδοποίησε την Έλις, την Ντυμά και την Λυκάς να πάνε σπι-τι του, όρίζοντάς τους κι' από ένα άπόγευμα στην κάθε μία.

Πρίν στείλη τις είδοποιήσεις σκέ-φθηκε καλλίτερα κι' έσχισε την καρ-τα που προώριζε για την Λυκάς...

Τά δυό κορίτσια ήλθαν όπως και τόσες άλλες φορές... Η Έλις ντρο-παλή, συνεσταλμένη... η Ντυμά με τά μάτια άπληστα, τό στόμα έρμη-τικά κλειστό και τις γροθιές διαρ-κώς σφιγμένες σαν να επρόκειτο σε κάθε στιγμή να άμυνθή κατά της πολυτελείας που την περιέβαλλε ή κατά των χεριών και των ματιών του Ρισσιόμ, τον όποιον ή παρουσία

της έκανε να χάνη κάπως την ψυ-χραιμαί του.

Κάθε μέρα, κατά τό ήλιοβασι-λειαμα, έρχόταν ή μια άπ' αυτές, τραγουδούσε λίγο κι' έκανε τον τε-νόρο—χωρίς βέβαια να τό ξέρη—να περνά τις χειρότερες ώρες του.

Τον τελευταίον αυτόν καιρό ή Ντυμά και ή Έλις απέφευγαν ή μια την άλλη. Όταν τύχαινε να έρεθούν μαζί έσώπαιναν γιατί ιδέν ήθελαν να μιλήσουν για «τό μυστικό» τους που για την κεθεμιά τους ήταν ότι αυτή ήταν ή «εύνοουμένη»... Τά θρά-δυα, έν τούτοις, ό Ρασσιόμ γυρ-νούσε άπ' τό ένα νυκτερινό κέντρο στο άλλο, μη δίνοντας σημασία—ά-πό τότε άρχισε ή κακή του εποχή—σε ό,τι θά μπορούσε νατόν βλάψη.

Έπιανε μπύρα για να κοιμηθή, σαρμ πάνια για να γίνη—όπως έλεγε μέ-σα του μ' ένα χαμόγελο—πιο χαρού-μενος, κρασί της Βουργουνδίας για να ήσυχάσει, κουαντρώ, τό πρωί, που άρχιζε να τον πιάνη κεφαλόπονος και τελείωνε με καφέδες—δέκα έως δώδεκα φλυτζάνια—που τούφεραν έναν εύχάριστο κνισμό στα χέρια και ρίγος στις πλάτες ενώ δυνάμω-νεν τους παλμούς της καρδιάς του κι' έκαναν τις κόρες των ματιών του να λαμποκοπούν με παράξενες ίρι-δώσεις.

Ύστερα άπ' όλ' αυτά έπεφτε βα-ρύς στο κρεβάτι και κοιμόταν ως τό άπόγευμα...

Όταν ξυπνούσε ήταν ή ώρα της Έλις ή της Ντομά, ώρα που κυλού-σε άπαλά ως τό σουρούπωμα με λί-γη μουσική, λόγια πούπροφέρονταν με σβυσμένη τη φωνή κι' έπιφασείς σύντομες και φευγάλες. Ήταν μία ώρα εύχάριστα θερμή, γεμάτη ά-πό ένα έλαφρό άρωμα και μια δια-κοπτομένη τρυφερότητα, άνακατεμ-μένη με ρήγη...

Ύστερα ξαναρχόταν τό θράδυ, τό θράδυ με τά φώτα του, τους θορύ-βους και τά νυκτερινά κέντρα όπου μπορούσε να έλαφρώθ ή από τη νευ-ρικότητα και τις άνησυχίες του. Μέ-σα στο γενικό πανδαίμονιο όλες οι λύπες του εξαφανίζονταν σαν σ' ένα ποτάμι. Μπορούσε να μεθύση από ά-ρώματα, κρασί, γέλιο, γυναίκες. Μπορούσε να κάνει φασαρίες, να σύρ-λιάζη, να κτυπά τις παλάμες του έ-πάνω στα τραπέζια, ή σε γυμνούς γυναικείους ώμους... να χάνη τά δόντια του σ' ένα λαϊμό, ν' ανταλ-λάση ζωήρες τρυφερότητες, σε κά-ποιο ύπόμερο διαμέρισμα, με μια κατάκτηση της στιγμής κι' έπειτα... να ξαναβρίσκειται κουρασμένος, ά-διάφορος για όλα.

Πέπλοι του φαινόταν τότε, σκιές έ-πεφταν επάνω στα γύρω του αντικεί-

μενα... Σταγόνες κρασιού και ήχοι έκυμάτιζαν στον άέρα—εφαίνοντο μακρυνοί και ζωηροί ταυτόχρονως—ψευδαίσθησις! Δέν ήταν άλληθεια—πνιγμένος στο ίδιο όνειρο—πάντα τό ίδιο δωμάτιο, ό ίδιος καθρέπτης τά ίδια έπιπλα, πάντα ή ίδια λάμ-πα σκεπασμένη με κόκκινο, πάντα ή ίδια γυναίκα...

Σάν ξεμωραμένος κατώρθωνε να σηκώνεται τό πρωί εις ένα πνιγνρό και θερμό δωμάτιο, να στηρίζεται τρικλίζοντας εις ένα τραπέζι και ν' άπαγγέλλη τό Γκράσλ, ενώ πολύ κον-τά, βιολια έστέναζαν ένα χορό της μόδας. Οι άνδρες χειροκροτούσαν... φαίνονταν να φορούν μάσκες, τρι-αντάφυλλα έπεφταν σαν βροχή, κτυ-πάντας δροσερά τους κροτάφους του... Ξαφνικά θρυσκόταν στον έ-λεύθερο άέρα, έπειτα στίβιγαγμένος σε ένα αυτοκίνητο μεταξύάγνωσης οι όποιοι μιλούσαν όλοι στον ένικό. Η δυνατή μυρωδιά της βενζίνης έτσουζε τά μάτια, έφερνε άναμνή-σεις θερμού περιπάτου και τούκα-ναν καλό. Έπειτ, από την άρχή, μια άλλη σάλα, ποτήρια, άκόμη και μουσική και γέλια... Κάποια έσκυ-βε επάνω σ' ένα ποτήρι, μέσα στο όποιον έπλεαν πέταλλα χρώματος βιολέττας.

Τέλος έρχόταν ή ημέρα... ήταν κου-ρασμένος, ώχρος και ε-τιπαθητικός. Ξαναφαινότανε μέσα από τις θαμ-πές διτρίνες ένός μισοσκότεινου καφενείου και έπέμενε να μην ανά-βη φώς. Άλλά οι μικρές λάμπες, άκόμη κι' οι μεγάλες, δέν έφώτιζαν περισσότερο και μισόσδυαν εξήν-τλημένες... Γκαρσόνια ντυμένα στα κίτρινα έφερναν καφέ και λικέρ, ή δεσποινίς του μπουφέ κοιμόταν με τό κεφάλι γυρμένο στις εταζέρες... Σε μία ρεκλάμ σαμπάνιας μία γυ-ναίκα ντυμένη στα πράσινα έ-βγαίνει άπ' την μπουκάλα, κι' αυ-τή ή γυναίκα έμοιαζε με κάποιαν. Καί κοντά στη σάλλα των παιγνι-διών, ένα γηραιό θηλυκό έκανε ν' ά-νακατώνεται σκόνη, βάζοντας επάνω στο τραπέζι τις καρέκλες οι όποιες με τά πόδια προς τον άέρα, φαινό-νταν να προκαλούν ελευθερά τό τα-βάρι. Ο Ρασσιόμ έβγαίνει ξαφνικά άπ' τό λήθαργο. Όλοι οι φίλοι του είχαν φύγει και τον άφησαν μόνον. Ένώ σηκώνόντανε έβλεπε στον καθρέ-πτη, λερωμένο τό κολλάρο του και τσαλακωμένο τό πουκάμισό του. Τό-τε ντρεπότανε...

Κατά τις άρχες Μαρτίου μόρεσε να ξαναρχίση να τραγουδά, πράγ-μα που προκαλεσε πραγματική χα-ρά στους θεατρικούς κύκλους. Οι θε-αταί του υπέραν έκαναν συνεισ-φορές για να του προσφέρουν ένα

δάφνινο στεφάνι, στολισμένο με μιά κοινάκρδα, επάνω στην οποία ήταν γραμμένες με χρυσά γράμματα οι λέξεις: «Ευχάριον» και «Ευχαριστώ».

Τάν άλλη μέρα ο Γκέλφιους έκα-
νε την εμφάνισή του. Έπρεπε ο
Ρασσιάν να μελετήσει τώρα «Πάρ-
σιφαλ» για το Μπαύρωτ.

Ο Μπέργκ ο θαλαμηπόλος, που
τον υποδέχτηκε, άνοιξε μιά πόρτα
κλείνοντας έκφραστικά το μάτι.

—Λοιπόν, Μπέργκ;

—Φαίνεται ότι ο κ. πρώτος τενό-
ρος πέρασε το μεγαλύτερο μέρος
των καλών ημερών του. Απόψε ά-
πό τη μιά μετά τα μεσάνυχτα είχα-
με ήδη επίτροφη. «Ηπιαμε μιά
μποτίλια κρασί μόνο και δεν φέρα-
με μαζί μας καμ-
μιά γυναίκα.

—Καλά! τέλεια!
Έκανε ο Γκέλφιους,
και προχώρησε με
το καπέλλο και το
έπανοφόρι στο δω-
μάτιό του τενόρου
προς μεγάλην άπελ-
πισία του Μπέργκ.
Βρήκε τον Ρασ-
σιάν να κοιμάται.
«Η πυτζάμα του ήταν
άνοικτη αφήνοντας
ακάλυπτο το πλατύ
στήθος που φούσκω-
νε με την αναπνοή.
Ο γυμνός λαϊμός
όπου ξεχώριζε το
κτύπημα του σφυγ-
μαϊδιάστικα μαπούδ
μου, οι κλεισμένες
παιδιάστικα μακρυ-
ες θλεφαρίδες και
οι άτακτα σκορπι-
σμένες στο μέτωπο
μπούκλες των μαλ-
λιών του, τον έδει-
χναν τόσο νέον και
τόσο όμορφον, ώστε
ο Γκέλφιους δεν
μπόρεσε να μη χα-
μογελάσει.

Σκεπτικός, άκίνη-
τος, επάνω στις μα-
κρυές αδύνατες γάμ-
πες του, κύτταζε το
μεγαλοκαμωμένο σώ-
μα του κοιμισμέ-
νου.

«Μιά ώραία ύ-
παρξες... Ικανή για
ευγενικές πράξεις...
Πρέπει να του συγ-
χωρή πολλά κανείς... σκέφθηκε σε
μιά ξαφνική στιγμή αδυναμίας της
καρδιάς του, πράγμα που τον έκα-
νε να θυμώσει.

Ο Ρασσιάν ξύπνησε κι' άμέσως
ρώτησε:

—Πώς τραγούδησα χθές;
—Έτραγουδήσατε—άπλητησε ο
Γκέλφιους ύψώνοντας το δείκτη με
μιά έμφαντική κίνηση κατηγορίας
—σαν άρρωστος ταύρος.

Ο Ρασσιάν άφησε ένα βαθύν ά-
ναστεναγμό.

Ο Μπέργκ έφερε το πρόγευμα
και τις έφημερίδες. Μόλις τις διά-
θασε ο τενόρος, φάνηκε χαρούμε-
νος.

—Ανόητε, είπε. Δεν μπορείτε να
κρίνετε. Είχα εξαίρετική επιτυχία.
Ίσως να τραγούδησα έλεεινά, άλ-
λά για το κοινόν ήταν πολύ καλά.

—Όπωςδήποτε Ρασσιάν, πρέπει
να προσέξετε τη φωνή σας. Συχνά
φοβούμαι πολύ για λογαριασμό σας

—Κι' εγώ επίσης φοβήθηκα πολύ,
μουρμούρισε ο Ρασσιάν, με ύ-
φος τόσο ξαφνικά και τόσο ελκτρι-
νά σκυθρωπό, ώστε ο Γκέλφιους σώ-
πασε.

Ο τενόρος σηκώθηκε, κι' ενώ έ-
παιρνε το λουτρό του άρχισε μιά
συζήτηση για τον ρόλο του Πάρσι-
φαλ στον όποιον ο Ρασσιάν έδινε
μιά έντελως προσωπική έρμηνεία.

Ο Γκέλφιους που θιαζόταν να ζητή-
ση έξηγήσεις για κάποιο άλλο, έν-
τελως διαφορετικό ζήτημα, έπαιζε
νευρικά με τα ψαλλιδάκια και τις
λίμες, στενοχωριόταν και έπαιρνε ύ-
φος θυμωμένο. Επί τέλους άπεφάσι-
σε να μιλήσει.

—Τι συμβαίνει με τη Λυκάς; ρώ-
-

τό θόρυβο του νερού—άκουστε: Το
πράγμα είναι πολύ απλό. Μ' άγαπού-
σε... ήμουν πολύ ευγενικός μαζί της.

Ο Μπέργκ χαμογέλασε ένδεικτι-
κά, ενώ ο Γκέλφιους κτυπούσε νευ-
ρικά τα δάκτυλά του στην τουα-
λέττα.

—...Και έπειτα, συνέχισε ο τενό-
ρος, παρουσιάστηκε με αξιώσεις.
Δεν μ' άφηνε ούτε θήμα πιά... έγι-
νε ζηλιάρης... Τα κορίτσια σαν αυ-
τήν όταν τα φιλήση κανείς φαντά-
ζονται ότι τους άνήκει δεμένος χει-
ροπόδαρο. Στο τέλος κατάλαβα ό-
τι ήμουν πολύ ανόητος και της εί-
πα καθαρά και ξάστερα τι άκριβώς
σκεπτόμουν, κι' έτσι μ' άφησε ήσυ-
χον... Άλλως τε είναι λίγο χονδρή!..
...συμπέρανε είρω-
νικά.

Ο Γκέλφιους συν-
εκράτησε ένα χαμό-
γελο.

—Και ο σύνδεσμός
της με τον Λόρμ τι
σημαίνει;

—Α, έκανε ο Ρασ-
σιάν, κυττάζοντας
με ενδιαφέρον τον
τρόπο με τον όποιον
ο Μπέργκ του έκανε
μασσάζ στους μη-
ρούς. Μερικά κορί-
τσια είναι σαν τις
λεμπάδες: ένας ά-
νάθει την φωτιά κι'
ύστερα καίνε μόνα
τους γιατόν καθένα.

—Όταν πρόκειται
για τραγούδι και
γυναίκες γίνεσαι πο-
λύ εύφυσολόγος Ρασ-
σιάν. Και ή ρωσσίς
χορεύτρια; Της έδω-
σες κι' αυτής τα πα-
πούτσια στο χέρι;

—Αυτή, έψιθύρισε
μυστηριωδώς ο Ρασ-
σιάν. Αυτή!... Έ,
λοιπόν, δεν θα το
πιστέψετε. Έπινε!
κι' έπειτα δεν μου
άρεσε.

Αυτή τη φορά ο
Γκέλφιους έσκασε
στά γέλια.

—Τώρα — με την
πειρά που έχω των
άνθρώπων— προβλέ-
πω ότι είναι ή σει-
ρά της Ντομάτερ,

είπε αναζητώντας το βλέμμα του
Ρασσιάν.

—Μιά ώραία μικρούλα από ρά-
τσα και με ταλέντο, άπλητησε έ-
κείνος. Αυτή μάλιστα! Μου κινεί το
ένδιαφέρον. Έχει ένα θέλημα το-
σο ιδιόρρυθμο... κάτι το πρωτόγο-
νο....

—Και το να την άδικήσης δεν το
βρίσκει άσχημο, ρώτησε δυνατά ο
Γκέλφιους.

—Να την άδικήσω; γιατί; Η μι-
κρούλα αυτή είναι πολύ έρωτιάρα
και θάπρεπε νάναι εύχαριστημένη.

—Όταν θα «γνωρισθώ» για πρώτη
φορά με τον άνδρα θα ιδήτε πόσο
όμορφη και ώριμη θα γίνη. Άλλως
τε πρέπει να συμβή αυτό. Είναι ά-
δύνατον να μελετά κανείς μαζί της
τη «Βαλκυρία» ή την «Ίζόλδη» έφ'
όσον θα εξακολουθεή νάναι μιά μι-
κρούλα αδύνατη κι' ανόητη. Άφήστε
την να ζήση κάπως άλλοιωτικά, και

τότ' θα γίνη μεγάλη.

—Το πιστεύετε; αλήθεια;

Έπειτα από μιά σύντομη σιωπή
και με προσάθεια σαν να τον έ-
πρωχνε κάτι, ο Γκέλφιους ρώτησε:

—Και για την άλλη τη μικρούλα
τη χλωμή δα Κερκώφ τι σκέπτε-
σθε;

—Είναι πολύ λεπτοκαμωμένη, ά-
πλητησε απλά ο Ρασσιάν. Αυτή τη
μικρούλα την άγαπά σαν ένα παι-
δί. Διαφέρει έντελως από τις άλ-
λες. Ήλθε εδώ δυο τρεις φορές.
Αισθάνομαι πολύ καλά τον έαυτό
μου μαζί της... Μου κατευνάει τό-
σο όμορφα τα νεύρα. Την άφη-
νω να τραγουδά τις ήρεμες με-
λωδίες του Σούμπερτ, του Βόλφ
και του Κορνέλιους. Αυτή την
κάνει να παρουσιάξη ένα εξαί-
ρετικό ένδιαφέρον—ξέρετε—και
—πράγμα περιεργο—δεν θάθε-
λα να την πλησιάσω πιά κον-
τά!... Όχι!... αυτό δεν θα το
ριψοκινώ!... Σας φαίνε-
ται άστείο;... Έχει τόσο με-
γάλα παιδικά μάτια.

—Πράγματι, είπε ο Γκέλφι-
ους, νοιώθοντας τον έαυτό του
εξαιρετικά ξαλαφρωμένον και
καταμαγεμένον.

Πλησίασε το παράθυρο κι'
άρχισε να σφυρίξη ένα μάρς
του Σούμπερτ.

Το γεγονός συνέβη άργά ένα
άπόγευμα του Άπριλίου. Σύν-
νεφα κέρνινα, φωτισμένα, λοξά
παχειά σαν βραδυκίνητα ζώα,
σερνόνταν χαμηλά στον ούρα-
νό και φαινόταν ναγαντζώνων-
ται άπ' τα δέντρα. Ο άέρας ή-
ταν ζεστός και πνιγρός της ώ-
ρα που ή Ντομά πήγαινε στο
σπίτι του Ρασσιάν. Πάνω άπ'
τους τοίχους του πάρκου Σβάν
τζεμπερ οι κορυφές των δέν-
δρων λύγιζαν θαρειές και σιω-
πηλές. Ένα μπουμπούκι ρόζ-
πάλ κομμένο άπομιάν άνθισμένη
μηλιά μισοκοιμώταν καρφισω-
μένο στην άσπρη μπλούζα που
ή Ντομά είχε δανεισθή από τη
Γκουστί.

Η νέα έφθασε στο δρόμο
του Ρασσιάν. Τα αντικείμενα
φαινόταν να καθώνται στο
στήθος τους και να τους κρα-
τούν την αναπνοή. Μιά κατα-
χνιά σκέπασε ξαφνικά τις στέ-
γες.

Ο τενόρος περνούσε καινούργια
κρίση. Η φωνή του δεν του άρεσε
πάλι. Έπινε και κάνιψε χωρίς μέ-
τρο. Αυτό το άπόγευμα ήταν ξα-
πλωμένος σε μιά σαίζ λόγκ. Ο
καιρός τον έκανε νευρικό. Φοβόταν
τον ίδιο τον έαυτό του.

Όταν ή Ντομά μπήκε τον βρήκε
να κρατά τεντωμένο το χέρι του
και να παρακολουθεί το διαρκές νευ-
ρικό τρεμούλημα των δακτύλων
του.

—Πλησιάστε, Ντομά, της είπε,
Κυττάξτε νεύρα!... Κάνιψα πολύ κι'
έπί πλέον αυτός ο καιρός...

—Θάχωμε θύελλα. Είναι ή πρώτη
αυτή την άνοιξη.

—Ναι!.. θύελλα!.. Θάπρεπε να μεί-
νεις κοντά μου ως που να περάση...
Είμαι τόσο μόνος και φοβούμαι τό-
σο πολύ τον κεραυνό!... πρόσθεσε με
ένα παιδικό ύφος.

—Φοβάσθε; σεις;

—Έγινες ψηλή και ώραία...

Το είπε τόσο γρήγορα κι' άπότο-
μα που ή Ντομά υποχρεώθηκε να

νό πιστέψη.

Πήγε στο πιάνο κι' άρχισε να ξε-
φυλλίξη τα μουσικά κομμάτια που
βρισκόνταν εκεί πάνω περιμένοντάς
την. Ήσαν μέρη από το μελόδραμα
«Τριστάνος και Ίζόλδη».

Ο Ρασσιάν την κύτταξε μ' ένα
υχαμόγελο στα χείλη, πράγμα που
την έκανε έξκ φρενών. Ένοιώθε το
δέρμα του κεφαλιού της να πα-
γώνει και ιτά χείλη της να ξεραίνων-
ται. Έκείνος εξακολουθούσε να χα-
μογελά ευθίζοντας στα μάτια της
το βλέμμα του, που όλοένα γινόταν
σκοτεινότερο.

—Έγινες ψηλή και ώραία...

Ξαφνικά σηκώθηκε και πλησίασε
το πιάνο.

—Πόσο καλό μου κάνει αυτό...Εί-
πε καθίζοντας μπροστά στο όργανο.
Τώρα άς άρχίσωμε άπ' την «Ίζόλ-
δη»...

Η Ντομά άρχισε να τραγουδά. Ο
Ρασσιάν την άκούγε προσεκτικά, ά-
κομπανιάρωντάς την και διεπίστωνε
πόσο όμορφη και πλούσια ήταν ή
φωνή της. Με πόσα χαρίσματα ήταν
προικισμένο ότο το άρχάριο κορίτσι!
«Θά επιτύχη... σκέφθηκε. Θά γίνη
μεγάλη βενέττα».

Ξαφνικά του ήρθε στο νοῦ ή ά-
νάμνησις της Κουσκόδσкас, ή όποία
δεν είχε πιά καθόλου φωνή, κι' έ-
κείνης ή φωνή είχε το ίδιο χρώμα,
τον ίδιο πλούσιο ήχο, όπως αυτής
της πρωτόπειρης Ντομά.

«Σε λίγο θάχη τελείωση με τη φω-
νή της» σκέφθηκε άπ' το βάθος της
καρδιάς του. «Και τότε θα μου ξα-
νάρθη ή Μαρία»...

Η Ντομά έπαψε... Ο Ρασσιάν ό-
μως εξακολουθούσε ν' άκούη την έ-
σωτερική του φωνή.

—Ξέρετε τί μου φάνηκε; είπε ό-
στερα από μιά λιγότερη σιωπή...
Τραγουδούσατε τόσο όμορφα που νό-
μιζα πως άκουα την Κουσκόδσκα!
Η Ντομά ένοιώσε ένα θάρος στην
καρδιά και χαμήλωσε το βλέμμα
στο πάτωμα. Ο λαϊμός της ήταν πα-
ράξενα πνιγμένος. Ύποχωρώντας σε
μιάν άνεξήγητη όρμη έσκυψε και
φίλησε το χέρι του Ρασσιάν!...

«Τι θερμά χείλη!» σκέφθηκε έ-
κείνος νοιώθοντας ακόμη στο χέρι
του την έλαφρη πίεση των δοντιών
της.

—Εσύ!... μουρμούρισε άδέσβαια.

Η νέα έκαμε ένα τίναγμα
πρός τα πίσω. Ο Ρασσιάν την
κύτταξε με την όψη ξαφνικά
άλλαγμένην.

—Πόσο ψηλή γίνατε!... είπε
χαϊδεύοντάς την με το βλέμμα
άπ' το κεφάλι ως τα πόδια.

Κύτταξε το μελαχροινό σβέρ-
κο, τον μουσκεμένο από ιδρώ-
τα, τους ώμους, που άστραφτεν
επάνω τους το τεντωμένο μετά-
ξι, τα νεαρά στήθη με τις τρυ-
φερές μυτίτσες τους και τα λε-
πτά αλλά γερά μπράτσα που
σφιγγόνταν στη μέση σαν σε
μιά στάση άμυνας.

—Έγινες ψηλή και ώραία...
Ξαναάρχισε ο Ρασσιάν.

Χαμηλώνοντας το κεφάλι, το
κορίτσι τον έσπρωξε χωρίς να
περιμένη τη συνέχεια.

—Δεν έπρεπε να μου μιλήσε-
τε έτσι! είπε. Δεν θέλω ν' άκού-
σω τίποτε άπ' αυτά που έχετε
πή χίλιες φορές ξανά τώρα!... Αυ-
τό μοιάζει μ' έκδιασμό.

—Οχι, Ντομά! Παρηγόρησου!
δεν είσαι ώραία... Διόλου ώ-
ραία!...

Και σκύβοντας επάνω της, πο-
λύ κοντά της, πρόσθεσε:

—Άλλά, μιά μέρα θα γίνης!..
Θά γίνης άφθαστη!... άργότερα
όταν....

Δεν θέλησε να τον ρωτήσει...
άλλά τα μάτια όρθάνοιχτα και
σκοτεινιασμένα, μ' ένα διστατι-
κό φόβο στο βάθος τους έλε-
γαν:

«Π ό τ ε ;»

—Όταν θα γίνετε γυναίκα...
γ υ ν α ι κ α, Ντομά... Όταν
θα γνωρίσετε τον έρωτα, το
πάθος... Όταν μάθετε τι είναι
φιλία... Δεν το ξέρετε ακόμη,

Ντομά;... Όχι;...

—Οχι, τραύλιζε εκείνη κι' ή
φωνή της πνίγηκε... Δεν θέλω!..
δεν θέλω...

Την έσφιξε επάνω του. Αυτό το
κοριτσάτικο κορμί που άντιστεκό-
ταν και έτρεμε, του γέμισε τδάϊμα
με μιά όρμητική γλυκύτητα....

—Πήγαινε!... Της είπε βραχνά,
ξεαναγυρίζοντας στην καρέκλα του
που βρισκόταν στην άλλη άκρη του
δωματίου.

Ρίχτηκε στο κάθισμα σφίγγοντας
τα χέρια και στρίβοντας τα δάκτυ-
λά του.

—Όχι!... μένινε!... Δεν θα σοθ κά-
νω τίποτε!... Η μόρα έρχεται!...
Μένινε κοντά μου!... Το θές;...

Έμενε σκυμμένος, αλλά εξακο-
λουθούσε να την κυττάξη, χωρίς να
μπορή να τραβήξη το βλέμμα του
από πάνω της.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ

ΠΩΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ.-ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΟΠΛΑ ΤΩΝ.- Η ΣΙΩΠΗ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.-ΠΩΣ ΕΚΛΑΠΗ ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ.-Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ.

Περισσότερο από τέταρτο του αιώνα έλεγα ψέμματα στους συναθρομένους μου, τους κατάκλεβες, τους εξασπατούσες και τους σκότωνες, χωρίς τύψεις, με την αδιαφορία που κάνει κανείς την καθημερινή του εργασία. Κι' όχι μόνον η συνειδήσις μου δεν με ήλεγξε ποτέ, αλλά είχα πάντα την βεβαιότητα ότι όσα έκανα ήσαν εν τάξει γιατί έξυπνητοόσα την πατρίδα μου.

Έζησα σχεδόν μόνος μου. Γιατί ένας μυστικός πράκτωρ πρέπει να ζή χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους, χωρίς έρωτα. Και μόνος του καθώς είναι αποτελεί το όργανον του καθήκοντός του. Δεν είναι πιά άνθρωπος αλλά ένας αριθμός, ένας μυστικός αριθμός. Και όλη του η ζωή συνίσταται στο να μαζεύη πληροφορίες σχετικές με τους εξοπλισμούς του έχθρου, για φρούρια, αποθήκες και εργοστάσια πολεμοφοδίων, ύδαταποθήκες, τρόφιμα, ηλεκτρικάς εγκαταστάσεις, νέες εφευρέσεις, σχέδια. Το γενικόν έπιτελείον από το όποιον εξηρητώμην, προετοιμάζε από τον καιρό της ειρήνης πολεμικά σχέδια έναντιόν όλου του κόσμου. Η απόστολή ή δική μου και των συναδέλφων μου ήταν ακριβώς να δώω πληροφορίας γι' αυτά τα σχέδια.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Μόλις λοιπόν προσελήφθην στην υπηρεσία, ανέκαλψα ότι η στρατιωτική γεωγραφία ήταν για μένα το πρώτον μου καθήκον. Γι' αυτό λοιπόν επί τρεις μήνες άφοσιώθηκα σ' αυτό το μάθημα κι' έμαθα με κάθε λεπτομέρεια, τις στρατηγικές θέσεις κάθε ευρωπαϊκής πόλεως. Χωρίς όμως σημείωμα, γιατί τίποτε δεν πρέπει να γράφεται.

Όσο για την φυσική μας άγωγή, ένας μυστικός πράκτωρ εκτός του ότι πρέπει να είναι γυμνασμένος πολύ, πρέπει και να ξέρη να οδηγεί αυτόκίνητο ή αεροπλάνο να ξέρη από ναυτικά για να κυβερνή Ιστιόφορο, βενζινακάτο, κόττερο, να ιππεύη όποιοδήποτε άλλο, να είναι άλπινιστής, σκιέρ και καλός κολυμβητής. Οι μύς του γυμνάζονται μέχρι άφαντάστου σημείου και κάθουν οίανδήποτε γυμναστικήν άσκησιν.

Η σκέψις μας και η όξυδέρκεια έξασκούνται διαφοροτ' ύπως. Επίσης πρέπει να ξέρουμε κατά θάθος τουλάχιστον τέσσερες γλώσσες και φυσιογνωμική, γιατί υπάρχουν όριμένα σημεία του προσώπου που δεν αλλάζουν ποτέ.

Αργότερα μαθαίνουμε την κρυπτογραφία, στοιχείον απαραίτητον για κάθε άποστολή μας, όπως ακριβώς είναι και η...σιωπή. Σιωπή παντού και για όλα, ακόμη και ενώπιον του θανάτου. Για να μάθουμε αυτό το δίδαγμα, οι καθηγηταί μας έ-

χρησιμοποιούσαν άλλους πράκτορας οι όποιοι μας προκαλούσαν να μιλήσωμε για ό,τι ξέραμε.

Μιά μέρα σε κάποιο κέντρο, ένας ξένος άρχισε να μιλή μ' ένα από τους δικούς μας.Με μεγάλη επιδει-

ότητα έφερνε την όμιλία για τις στρατιωτικές μας δυνάμεις και για τους εξοπλισμούς μας. Άλλοίμονον λοιπόν στον μαθητευόμενο άν του ξέφευγε καμιά λέξις. Σε χρονικό διάστημα συντομώτατο θα πήγαινε «υπηρεσιακό σημείωμα»: «Στις 5. 37 του χθεσινού άπογεύματος ο μαθητής τάδε είπε αυτά κι' αυτά μπροστά σε ξένους. Είναι αδύνατον να έμπιστευθοίμε τα μυστικά του κράτους μας σ' έναν άνθρωπο που δεν μπορεί να συμμαζέψη τη γλώσσα του». Ήταν ένα μάθημα άξέχαστο.

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΠΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΟΥΝ

Κατόπιν μας μάθαιναν την χρή-

σιν μερικων «εργαλείων του έπαγγέλματος». Έπειδή ήταν αναπόφευκτο να παίρνουμε παντού φωτογραφίες, μας έδιναν μικροσκοπικές μηχανές καταλλήλως παρηλλαγμένες, π. χ. μιά καρφίτσα γραβάτας στολισμένη με πολλά διαμάντια και που το καθένα απ' αυτά ήταν στην πραγματικότητα κι' από ένας μικροσκοπικός φακός. Ύπρχον όμως κι' άλλα μυστηριώδεστερα εργαλεία. Ένας μυστικός πράκτωρ πρέπει να είναι άριστος σκοπευτής, να γνωρίζει τις έκρηκτικές ύλες, να χειρίζεται θαυμάσια κάθε όπλο, το μπαστούνι, το σάκκο με την άμμο, το μαχαίρι...την πέτρα. Πρέπει επίσης να είναι τέλειος στο «γιού-γιτσού». Να ξέρη το κτύπημα της παλάμης στο λαιμό του αντιπάλου, το θανατηφόρο κτύπημα στη βάση του έγκεφάλου.

ΟΙ ΣΥΡΙΓΓΕΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Για τις πιο επικίνδυνες άποστολές μας έδιδάσκετο ο χειρισμός ενός φοβερού όπλου: μιά μικροσκοπική σύριγγα γεμάτη από πρωσσικόν οξύ. Ένας πράκτωρ μάλιστα είχε προμηθευθί, δεν ξέρω από πιά φυλή της Νήσου των Άμαζόνων μερικάδηλητηριώδη άγκάθια. Ένα τσίμπημα του προκαλούσε άμέσως γενική παράλυση στο σώμα του ανθρώπου, μετά δέκα λεπτά έπακολουθούσε ο θάνατος και το σώμα γινόταν κατάψυρο. Κι' όλα αυτά τα όπλα τα μεταχειριζόμαστε εύρύτατα.

Μιά φορά, πήγα σε μιά ευρωπαϊκή πρωτεύουσα για να προμηθευθώ τον κώδικα της μυστικής υπηρεσίας του κράτους εκείνου και μη έρίσκοντας κανέναν να με βοηθήση, άπεφάσισα να τον κλέψω. Κατάρθωσα λοιπόν να με προσλάβουν ως καθαριστήν στο ύπουργείο των Στρατιωτικών και πήρα μάλιστα κοντά μου κι' έναν γάλλο που είχε εργασθί σε εργοστάσιο κατασκευής χρηματοκιβωτίων.

Ύστερα από τρεις μήνες που χρειάσθηκαν για να μάθω τις συνήθειες του προσωπικού του ύπουργείου, άρχισα να ετοιμάζωμαι για την κλοπή. Έκρυφα τα εργαλεία μου μέσα σ' ένα μικρό ντουλαπάκι και το βράδυ, όταν έφυγαν όλοι, μπήκα μέσα στο γραφείο εκείνο που είχε το χρηματοκιβώτιο μαζί με τον σύντροφό μου, ο όποιος έτέθη άμέσως επί το έργον. Σε μιά στιγμή άκούσαμε ν' ανοίγη ή έξω πόρτα του γραφείου. Άμέσως σβύσαμε το κερί και κρυφθήκαμε κάπου. Έγώ στεκόμουν σφίγγοντας το πιστόλι. Ή πόρτα άνοιξε κι' άναψαν τα φώτα, ήταν ο φύλακας που είχε ξεχάσει κάτι. Καθώς λοιπόν το ηλεκτρικό φώτισε το σαστισμένο πρόσωπό του, πήδησα επάνω του. Έκείνος όμως πρόφτασε κι' άρπαξε ένα μπρούν-

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΛΙΝΤΣ

Η γρηά Μπέτση καθισμένη στην πόρτα της φωχής καμαρούλας της κοιτάζε το σκονισμένο δρόμο και περμιε νε το γυιό της.

Μιά ήλινή χύτρα έβραζε στη φωτιά κρεμασμένη από τρία ξύλα δεμένα στη κορυφή. Ήταν το δείπνο τους που γέμιζε το μοναχικό ξύλινο δωμάτιο από τη μυρωδιά του λαρδιού και από τον καπνό των ξύλων. Μέσα εκεί ή μαύρη με το νεαρό γυιό της περνούσαν τις μελαγχολικές μέρες τους και τις ήσυχες νύχτες. Ένα παλιοτράπεζο, δύο σπασμένες καρέκλες, δύο στρώματα κι' ένα κασόνι μεγάλο που να χωρή έναν άνθρωπο μέσα σκεπασμένο με το ξύλινο κάλυμμα του.

ΗΜπέτσητην μιάχρημα μαύρη, ως έζηντα χρονών και ζούσε πλέκοντας καλάθια όλη την ήμέρα μαζί με το Τζό, το γυιό της ένα παλληκάρι, ως είκοσι χρονών που την ήμεινε πήγαινε κι' έκανε το γκαρσόνι σ' ένα μπάρ μικρό του χωριού εκείνου της Λουζιάνας.

Ο Τζό ήταν καλό παιδί, λιγάκι ένθουσιώδης μόνο και ζωηρός.

Ήταν έρωτευμένος τώρα με την Έβελιν μιά κάτασπρη ξανθούλα με άχυρένια μαλλιά—όπως έλεγε ή γρηά Μπέτση—και με μάγουλα ρόζ σαν καραμέλλες.

Κοκέττα και τρελλούτσικη ή Έβελιν κατάλαθε τον πόνο του μαύρου και τουρίχνε ματιές, τον άναθε με σκέρτσα και καμώματα, και τον πείραζε με χαμόγελα και νάζια. Κ' εκείνος ξεχνώντας την ανυπερέβλητη δυσκολία της ράτσας και τα έμποδια είχε χάσει το μυαλό του για δαύτην.

Ξαφνικά ο Τζό μπήκε μέσα διασπιστικός και ταραγμένος.

—Τζό, παιδί μου, τι έχης; φώναξε ή γρηά άνήσυχη.

Ο νέος κοιτάζε γύρω του με μάτια γεμάτα τρόμο.

Τζινο άντικείμενο από ένα γραφείο. Με χτύπησε επάνω στο μάτι, αλλά παρά το αίμα που έτρεχε και δέ μ' άφηνε να βλέπω, κατάρθωσα,ένω ο σύντροφός μου έτρεχε εις βοήθειάν μου, να δώσω μιά γερή γροθιά στον αντίπαλό μου. Έπεσε στο πάτωμα άναίσθητος. Είχε ιδί όμως πολλά, ο φιλαράκος. Τον τρυπήσαμε λοιπόν μ' ένα δηλητηριασμένο άγκάθι και χωρίς να περιμένουμε τον θάνατό του εξακολουθήσαμε τη δουλειά μας. Έν' αυτόκίνητο μάς περίμενε στον δρόμο. Πριν από την χαρραχή είχαμε περάσει τα σύνορα.

Μιάν άλλη περιπέτεια που άξίζει τον κόπο να την διηγηθώ, την πέρασα στο Βουκουρέστι. Είχα γνωρίσει εκεί έναν πράκτορα ενός συμμάχου κράτους. Έγώ είχα άποστολή να πληροφορηθώ για τους παρακτίους εξοπλισμούς ενός λιμέως της Άνατολής. Άνεκάλψα λοιπόν ότι ένας λοφίσκος έβλεπε ά-

—Μάννα—είπε—μαννούλα, κρύψε με,σώσε με, θένε να με σκοτώσουν

—Για την Έβελιν μαμά...τη βρήκα μονάχη...Υπόφερα πολύ γι' αυτήν την ποθοόσα... και... Να έρχονται,

—Τρέξε μέσα, κλείσου στο κασόνι και να μην κουνίσης καθόλου.

Φωνές και ούρλιαχτο κόσμου πλίσταζε τη φωχή καλύβια. Σε λίγο ένα πλήθος ανθρώπων θάναυσαν, πρόστυχων, κακών περιούκλωνσαν τούπιτι καιμπήκανμέσα φωνάζοντας.

Ο άρχηγός, έπέβαλε σιγή και κατόπιν ρώτησε τη μαύρη:

—Έδώ είναι ο γυιός σου γρηά

Έκρυψε το γυιό της μέσα στο κασόνι

Μπέτση;

—Όχι κύριε, όχι άφέντη μου, δεν τον είδα.

—Δεν σε πιστεύω. Πάμε να δούμε μέσα.

—Κοιπάστε, έλάτε... έτραύλισε ή γρηά πράσινη από το φόβο της κ' έπεσε έξαντλημένη επάνω στο κασόνι. Κοιτάξε παντού. Δεν είν' έ-

δώ. Τι σάς έκανε, τι τον θέτε; Τι κακό προέξησε το παιδί μου;

Άπειλητικές φωνές, χειρονομίες και θλαστήμιες ήταν ή άπάντησις

—Φτωχό μου παιδί, μουρμούρισε. Έχασε τα μυαλά του; Άφέντες μου μη του κάνετε κακό, να τον πάτε στον δικαστή, μη τον χτυπήσετε!

—Θα τον κάνουμε κομμάτια!

—Θα τον κάψουμε με πετρέλαιο!

—Θα χύσουμε το αίμα του. Ή Έβελιν είνε αδελφή μου έμένα!

—Έ! παιδιά, μη χάνουμε καιρό. Ψάχτε κάτω από τα στρώματα, φώναξεν ο άρχηγός άγρια και έκδικητικά. Άν δεν είν' έδώ θα πάμε να τον βρούμε.

Δεν έρέθηκε πουθενά. Ή γρηά καθισμένη στο κασόνι ήταν παγωμένη.

Έτοιμάσθηκαν να φύγουν όταν ένα σκυλί πλησίασε το κασόνι, το μύρισε κι' άρχισε να γαυνίζει.

Ο αδελφός της Έβελιν πήδηξε πάνω μέσα άγριος και όρμητικός.

—Έδώ μέσα είνε παιδιά στο κασόνι! φώναξε, έλάτε περεχύστε το με πετρέλαιο να τον κάψουμε ζωντανό.

Η Μπέτση σηκώθηκε σαν φάντασμα.

Τα μάτια της λάμπανε σαν φωτιές.

—Όχι, όχι, εκραύγασε, δεν είνε κανείς μέσα στο κασόνι, κανείς κοιτάχτε!

Άρπαξε με όρμη ένα περίστροφο από τα χέρια ενός από το πλήθος και πριν ακόμα προφτάσουν να της το πάρουν άδειαξε έξη βολές επάνω στο κασόνι.

Για μιά στιγμή το άψυχο έπιπλο φάνηκε να κινείται με σπαραγμό κ' ύστερα από τις σφαραγές έτρεξε ένα ρυάκι αίματος, χωρίς ν' άκουσθί κραυγή ή παράπονο.

Την ίδια στιγμή ή γρηά μάννα, έπεσε άναίσθητη επάνω στο ξύλινο νεκροκρέββατο που κλούσε το άψυχο κορμί του παιδιού της.

ΑΝΤΑΡΙΝ

στιγμή όμως, μέσα στα χαμόκλαδα άκούσθηκε κάποιος θόρυβος. Χωρίς άλλο, αυτή τη φορά, ήταν κανένας φρουρός. Πεταχτήκα όρθιος κι' άρχισα να κάνω τρελλές χειρονομίες στον στρατιώτη ως που...ο σύντροφός μου τον άρπαξε από τις πλάτες και του έκανε μιά τρομερή Ιαπωνική λαβή. Τον σήκωσε λοιπόν από το έδαφος και τον έριξε στο θάραθρο κι' έμεις το βάλαμε στα πόδια. Κρυφθήκαμε δυο δολοκλήρες έβδομάδες μέσα σε μιά καλύβια ενός δασοφύλακα κι' απ' εκεί κατορθώσαμε να περάσουμε τα σύνορα. Μάταια οι άρχές του τόπου προσεπάθησαν να ξεγηήσουν τον μυστηριώδη θάνατο του φρουρού, τοδόποιου το ντουφέκι βρέθηκε στο χέλιος του θαράθρου,

ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΟ ΣΤΟΚΚΙ

ΑΠΟΨΕ ΜΟΝΟ...

Στην αίθουσα αντήκουσαν ακόμη τα παρατεταμένα χειροκροτήματα των θεατών.

Μέσα στο καμαρίνι του, ο Μάρτιν έκρινε ότι ήταν καιρός να κρύψει την φωτογραφία που κύτταζε τόσον ώρα με λατρεία. Ο Φίλιπ θα έρχόταν από στιγμή σε στιγμή.

Και πράγματι, μόλις έβαλε την φωτογραφία στην τσέπη του, άκουσε την πόρτα ν' ανοίγει και είδε να μπαίνει μέσα ο Φίλιπ Ουίτς, αυτός τον οποίο χειροκροτούσε το κοινό με τόσο ένθουσιασμό.

«Αλλ' ήταν ένας Φίλιπ Ουίτς έντελως αγνώριτος, φαινόταν τουλάχιστον εξήντα έτών, γιατί αυτό επέβαλε ο ρόλος τον οποίο έπαιζε. Τα μαλλιά του ήταν γκριζα. Και στα ρυτιδωμένα μάγουλά του κυλούσαν δάκρυα.

Ο Μάρτιν σπκώθηκε.
—Κλαίς, Φίλιπ; ρώτησε κατάπληκτος ο Μάρτιν.

Και ένοιωσε κάποιο οίκτο για τον νεώτατο, στην πραγματικότητα, και αξιοθαύμαστο εκείνο ήθοιό, του οποίου την γυναίκα, αυτός, ο Μάρτιν, είχε έρωμένην τόσον καιρό.

Ο Φίλιπ Ουίτς ρίχθηκε σε μία πολυθρόνα, εξηντλημένος.

—Να σου πω, Μάρτιν, απήντησε. Νοιώθω τόσο πολύ τους ρόλους μου, μπαίνω τόσο καλά στην προσωπικότητα την οποία παριστάνω, ώστε συγκινούμαι πραγματικά όπως θα συγκινούμην αν ήμουν εκείνος που εμφανίζομαι ότι είμαι. Ναι, κλαίω, όπως θα κλαίει αν ο ρόλος που παίζω προδίδει ότι ήμουν αληθινός — όπως θα κλαίει αν ήμουν πράγματι γέρος και μάθαινα ξαφνικά ότι η γυναίκα μου με άπατά.

Γέλασε.
—Σε βεβαιώ, πρόσθεσε, ότι έχω τόση πεποίθηση στην ικανότητά μου να παίρνω άλλη προσωπικότητα, ώστε θα μπορούσα, σε δεδομένη στιγμή, να ξεγελάσω και ανθρώπους που με γνωρίζουν καλά...

—Μπα! δεν είναι τόσο εύκολο πράγμα, παρατήρησε ο Μάρτιν. Η μεταμφίεσίς σου, που δεν φαίνεται επάνω στην σκηνή, θα γινόταν εύκολα αντιληπτή στο φως της ημέρας.

—Α' έτσι νομίζεις, ε;
—Είμαι βέβαιος!

—Στοιχηματίζεις;

—Τι να στοιχηματίσω; Θα δώσω μεραντεβού σ' ένα κέντρο και θα έλθω μεταμφιεσμένος. Αν με αναγνωρίσεις, θα χάσω πέντε λίρες. Αν όχι, θα χάσεις εσύ!

—Πήγε το στοιχείο! φώναξε ο Μάρτιν.

Το επόμενο μεσημέρι ο Μάρτιν, καθισμένος στην συνθησισμένη θέσι του στο εστιατόριο «Ρέξ», περίμενε τον Φίλιπ Ουίτς. Το εστιατόριο ήταν γεμάτο, και πολλοί πελάται πέρσαν μπροστά από τον Μάρτιν.

Ο μεσσήλις κύριος με τα γκριζα ρούχα, με το ένα αλλοθωρο μάτι, με τον στραβά δεξιά ώμο και τα γυα-

λιά, δεν μπορούσε, βέβαια, να έχει καμιά ομοιότητα με τον Φίλιπ Ουίτς, και γι' αυτό ο Μάρτιν δεν του έδωσε καμιά προσοχή, μολονότι τον είδε να περνά τρεις φορές από κοντά του.

Και μόνον όταν, την τετάρτη φορά, ο κύριος εκείνος κάθισε στο ίδιο τραπέζι και ψιθύρισε: «Έχασες, Μάρτιν!» Ο Μάρτιν εγούργλωσε τα μάτια από κατάπληξη.

—Πήρε ο διάβολος! Μα αυτό είναι έξωφρενικό! είπε. Όμολογώ ότι έχασα τις πέντε λίρες!

Ο Φίλιπ χαμογέλασε.

—Περιμένε τώρα να σπάσης κέφι! είπε. Θα ξεγελάσω πολλούς ακόμη γνωστούς μου, και κανείς δεν θα με πάρει χαμπάρι. Πρέπει όμως να με βοηθήσεις. Θα με συστήσης ως... Σάιμον Σπένσερ, ως πούμε. Είμαστε φίλοι και είχαμε να ιδωθούμε πέντε χρόνια. Έν τάξει;

Ο Μάρτιν κούνησε το κεφάλι. Η φάρσα ήταν αρκετά διασκεδαστική, στο κάτω-κάτω. Ύστερα, μία και είχε χάσει τις πέντε λίρες του, ήθελε να τις γλεντήσει.

—Απόψε είμαι ο Σάιμον Σπένσερ, είπε ο Φίλιπ. Απόψε μόνο πρόσθεσε κάνοντας νεύμα στον μαίτρ ντ' ότέλ να πλησιάσει.

Ο μαίτρ ντ' ότέλ του έστιατορίου «Ρέξ» πλησίασε. Υποκλίθηκε μπροστά στον Μάρτιν, τον οποίο είχε πελάτη του τρία χρόνια τώρα, και κύτταξε χωρίς να αναγνωρίσει τον «κύριο με τα γυαλιά», τον οποίο, ωστόσο, είχε πελάτη του επί οκτώ συνεχή χρόνια, κάθε μεσημέρι.

Γιατί ο Φίλιπ Ουίτς ήταν τόσο πνιγμένος απ' τη δουλειά του, ώστε ποτέ δεν πήγαινε τα μεσημέρια στο σπίτι του.

Αυτή τη σκέψη έκανε ο Μάρτιν, και χαμογέλασε. Τα μεσημέρια συναντούσε κατά προτίμηση την Πέγκυ, την γυναίκα του Φίλιπ...

Ο μαίτρ ντ' ότέλ πήρε την παραγγελία του «αγνώστου» πελάτου και απέμακρυνθη. Ο Μάρτιν στράφηκε προς τον Φίλιπ.

—Παρηγγειλές άστακό! είπε κατάπληκτος. Μα εσύ δεν τρώς ποτέ σου άστακό!

—Ακριβώς! απήντησε ο Φίλιπ Ουίτς. Όταν θέλω κανείς να κρύψει την πραγματική ταυτότητά του, πρέπει ν' αλλάξει και τις συνήθειές του.

Η αναγνώρισις ενός μεταμφιεσμένου ανθρώπου γίνεται πρώτα-πρώτα μέσα στο ύποσυνειδητό μας. Βλέπουμε κάποιον που μάς φαίνεται έντελως αγνώστος γιατί είναι τέλεια μεταμφιεσμένος. Το ύποσυνειδητό μας όμως, αντιλαμβάνεται μερικές λεπτομέρειες. Τον γνώριμο τόνο που έχει η φωνή του όσο και αν την αλλάζει. Τον τρόπο με τον οποίο χειρονομεί όταν μιλά. Την ελαφρά κλίση των ώμων του. Την προτίμηση για ώριμα πράγματα. Πώς όμως να μαντέψει τίποτε ο καυμένος ο μαίτρ ντ' ότέλ, όταν μ' ακούσει να του παραγγέλω άστακό;

Ο Φίλιπ Ουίτς γέλασε.
—Ξέρεις τί ρόλο παίζεις ο άστακός; είπε.
Ο Μάρτιν τον κύτταξε

—Εξέρεις τί ρόλο παίζεις ο άστακός; είπε.
Ο Μάρτιν τον κύτταξε

έρωτηματικά.

—Ρόλο ναρκωτικού, φίλε μου, είπε ο Φίλιπ. Μάλιστα, ναρκωτικού! Νάρκωσε, άπλούστατα, το ύποσυνειδητό του μαίτρ ντ' ότέλ.

—Ο! φώναξε εξαφνα ο Μάρτιν.

πρώτη φίλη της γυναίκας σου;

—Αρκεί να με βοηθήσεις! ψιθύρισε ο Φίλιπ. Πρό παντός μην ξεχνάς να με συστήσεις, ως Σάιμον Σπένσερ.

Η Όλγα Ουάιν πήγε κοντά τους, τείνοντας το χέρι της προς τον Μάρτιν, ενώ αυτός δεν ήξερε τί να κάνει. Την καίρεται κάπως σαστισμένος, και ύστερα, όταν ένα έρωτηματικό βλέμμα της προς τον μεταμφιεσμένο ο Φίλιπ κατέσπασε αδύνατη κάθε αναβολή, είπε:

—Ο... Όλγα, θάθελα να σου συστήσω ένα φίλο μου, τον κύριο Σπένσερ.

Ο Φίλιπ σπκώθηκε κι έκανε μία υπόκλιση.
—Χαίρω πολύ, ματάμ. Βλέπω ότι ο φίλος μου Μάρτιν έχει αποκτήσει γοητευτικές γνωριμίες. Είχα πέντε χρόνια να τον δω, και δεν ήξερα ότι είχε εξελιχθεί τόσο πολύ!

Η Όλγα Ουάιν χαμογέλασε για το κομπλιμέντο.
—Πού είναι ο Φίλιπ; ρώτησε στον σαστισμένο Μάρτιν.

—Μήπως λέτε για τον Φίλιπ Ουίτς; έπενεθε ο Φίλιπ. Α! είναι ένας θαυμάσιος ήθοιός, μολονότι ο κύριος Μάρτιν φαίνεται να το άμφισβητεί. Αλλά φυσικά, κανένας δεν είναι δίκαιος προς τους φίλους του...

Μαίτρ ντ' ότέλ!...
Ετοιμαζόταν να κτυπήσει τα χέρια του, όταν η γυναίκα τον συνεκράτησε.

—Οχι, ευχαριστώ κύριε Σπένσερ. Δεν θα πάρω τίποτε. Ήθελα να δω τον Φίλιπ, αλλά δεν πειράζει. Θα τον δω το βράδυ, στο σπίτι του. Ξέρετε, θα πάγω στον σταθμό «Τσάριγκ Κρός», για να προκάνω το τραίνο για το Μπράιτον.

—Ο! τί ευχάριστη σύμπτωσης! Κι εγώ έχω κάποια δουλειά κοντά στο «Τσάριγκ Κρός»! φώναξε ο Φίλιπ. Θα μου κάνετε την τιμή να έλθετε με το ταξί μου; Θάρθης και σύ, Μάρτιν, δεν είν' έτσι;

Σπκώθηκαν και οι τρεις. Καθώς προχωρούσαν στον διάδρομο του εστιατορίου, η γυναίκα πρώτη, ο Μάρτιν ψιθύρισε στον Φίλιπ:

—Ο! άς σταματήσω λοιπόν η κωμωδία!

—Οχι, για όνομα του Θεού! απήντησε ψιθυριστά ο Φίλιπ. Απ' έναντις, έχω στον νου μου κάτι καλλίτερο. Πήρε ο διάβολος! Έχασες πέντε λίρες, θα σε κάνω τουλάχιστον να διασκεδάσεις!

Μπήκαν και οι τρεις στο ταξί. Στο «Τσάριγκ Κρός» η Όλγα Ουάιν κατέβηκε, και το ταξί εξακολούθησε τον δρόμο του.

—Και τώρα, είπε ο Μάρτιν. Πού πάμε;

Ο Φίλιπ έσκασε στα γέλια.
Σου είπα ότι έχω κάτι καλλίτερο στον νου. Έ, λοιπόν, θα πάμε στο σπίτι. Απλούστατα, θα σου αποδείξω ότι μπορώ να γελάσω και την γυναίκα μου ακόμη!

Ο Μάρτιν ανεπήδησε. Ένοιωσε την καρδιά του να κτυπά άτακτα. «Α, όχι, αυτό δεν έπρεπε να γίνει! Αν η Πέγκυ δεν ανεγνώριζε τον Φίλιπ — και ασφαλώς δεν θα τον ανεγνώριζε — θα μπορούσε να κάνει καμιά τρέλλα, να ψιθυρίσει τίποτε στον έρασή της, να του ρίξει, έστω, συνένοχα βλέμματα... Και τότε...

—Έλα, Φίλιπ, μη γίνεσαι ήλιθιος! διεμαρτυρήθη ο Μάρτιν.

Και του φάνηκε ότι η φωνή του είχε ακουσθεί αλλόκοτη, τρεμουλιαστή. Μήπως ο Φίλιπ είχε μάθει την αλήθεια; «Α, ασφαλώς, αυτό θα ήταν!

—Οχι, δεν γίνομαι ήλιθιος, είπε ο Φίλιπ. Θέλω να διασκεδάσω, άπλούστατα!

Και φώναξε μία διεύθυνσι στον σωφέρ.

Ο Μάρτιν τον κύτταξε κατάπληκτος.

—Αλλάξες, λοιπόν, γνώμη; ρώτησε.

—Γιατί; είπε ο Φίλιπ.

—Η διεύθυνσις που έδωσες στον σωφέρ δεν έχει καμιά σχέση με την διεύθυνσι του σπιτιού σου!

—Α! γρύλλισε ο Φίλιπ. Ίσως λοιπόν αρχίζεις να καταλαβαίνεις για ποιο λόγο δεν θέλω ούτε και ο σωφέρ ακόμη αυτός να μαντεύσει ότι υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ του κυρίου Σάιμον Σπένσερ, με τον οποίο προγευμάτισες απόψε μόνον, και του φίλου σου Φίλιπ Ουίτς;

Με μία βλαστήμια, ο Μάρτιν έκανε να τιναχθεί, αλλά δεν υπήρξε αρκετά γρήγορος...

Ο μεσσήλις «κύριος με τα γυαλιά και το αλλοθωρο μάτι» κατέβηκε από το ταξί στη διεύθυνσι που είχε δώσει.

Ο φίλος μου δεν θα κατεβή, είπε στον σωφέρ. Πήγαινε τον στην οδό Λορελάι αριθμό 16, και περιποίησου τον, σε παρακαλώ, γιατί ήπια λίγο περισσότερο απ' όσο έπρεπε, μεσημεριάτικα.

Και μόνον ύστερα από είκοσι λεπτά, όταν σταμάτησε μπροστά στον αριθμό 16 της οδού Λορελάι, ο σωφέρ ανέκάλυψε ότι ο πελάτης του ήταν νεκρός, μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά.

Η αστυνομία αναζητεί ακόμη τον κύριο Σάιμον Σπένσερ.

Και θα τον αναζητήσει επί πολύν καιρό, ασφαλώς!

M. ΜΠΡΕΤΤΟ

Τὸ «Σάλισμπορ Κιάσελ» ἔκαμνε τὸ τελευταῖο ὑπερατλαντικὸ ταξίδι του. Ὁ καμαρότος τῆς δευτέρας θέσεως, ὁ γηραιὸς Οὐέλντον, κύτταζε τοὺς ἐπιβάτας πού ἦσαν συγκεντρωμένοι στὸ σαλόνι καὶ συζητοῦσαν ἢ κάπνιζαν. Τὰ μάτια τοῦ καμαρότου ἦσαν δακρυσμένα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πού εἶχε γεράσει μέσα στὸ πλοῖο ἐκεῖνο δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος ἀπὸ τὴν σκέψι, ὅτι ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὅταν τὸ πλοῖο θὰ ἔφθανε στὸ Σούθαμπτον, θὰ σταματοῦσαν γιὰ πάντα οἱ μηχανές του καὶ θὰ ἀναγκάζονταν, αὐτὸς, ν' ἀλλάξῃ περιβάλλον, νὰ ζητήσῃ ἐργασία σὲ κανένα μοντέρνο ὑπερωκεάνειο...

Μὲ δακρυσμένα λοιπὸν μάτια κύτταζε τοὺς ἐπιβάτας ὅπως ἕνας πατέρας κυττάζει τὰ παιδιά του. Προσπαθοῦσε νὰ ἀποτυπώσῃ μέσα στὸ μυαλό του τὶς φυσιογνωμίες τους. Κάτι περισσότερο, προσπαθοῦσε νὰ χαραξῇ μέσα στὸ μυαλό του ὠριμένες μνημονικές χειρωνακτικές τους.

Γιατί; Αὐτὸ ἦταν ἀκριβὲς τὸ μυστικὸ τοῦ καμαρότου Οὐέλντον. Προικισμένος μ' ἕνα θαυμάσιο μνημονικό, τὸ χρησιμοποιοῦσε κατὰ τὸν ρωμαντικότερο καὶ πρακτικώτερο συνάμα τρόπο.

«Μόνο δουνὸ μὲ θουνὸ δὲν σμίγει», σκεπτόταν.

Χαμογελοῦσε ἀνάμεσα στὰ δακρυά του. Εἶχε ἀναγνωρίσει ἤδη ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας—ἕναν νέο μὲ ὠραῖο παρουσιαστικὸ καὶ ὑψηλὸ ἀνάστημα πού τὸν γινώρισε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1928, δηλαδή πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια, πού εἶχε ταξιδεύσει μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη στὸ Σούθαμπτον. Θυμήθηκε πὼς εἶχε χᾶσει τὸ κουμπὶ τοῦ σακκακιῦ του.

«ὦ! διάβολε! νὰ κ' ἄλλοι δύο! «Πουρμούρισε ὁ Οὐέλντον». Αὐτοὺς εἶτε τοὺς ἔχω δῆ;...»

Συνοφρυώθηκε. Δὲν μπορούσε νὰ εἰμηθῇ. Ποῖος ἔξεραι πόσα χρόνια θὰ εἶχαν περάσει...

Κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ ζεύγος πού καθόταν σ' ἕνα παράμερο τραπέζι. Ἐκεῖνη ἦταν καμμιά τριανταπενταριά ἐτῶν.

Ἦταν δροσερὴ ἀκόμη, ὠραιότατη, μὲ ὑπέροχα μαύρα μάτια. Ἐκεῖνος ἦταν κάπως μεγαλύτερος—σαράντα ἕως σαράντα τριῶν ἐτῶν—μὲ πρόσωπο ἀρκετὰ συμπαθές, ὕψος σοβαρὸ καὶ διαπεραστικὰ ἀεικίνητα μάτια. Γέμισε ἕνα ποτήρι, τὸ ρού-

φηξε μονοκόμματο, ἀνάψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ ἀκίνητος, καπνίζοντας φιλήδονα.

«Υστερα, σὰν κουρδισμένο αὐτόματο, τράβηξε πρὸς τὸ γινώμιμο ζεύγος.

—Χαίρετε, δόκτωρ Μάρσαλ... Χαίρετε, κυρία Ὀλγα. Οἱ δύο ταξειδιώται γύρισαν ἀπότομα τὰ κεφάλια. Μέσα στὰ βλέμματά τους ἦταν ζωγραφισμένη ἡ κατὰπληξις. —Διερωτᾶσθε βέβαια, πὼς ξέρω

Πὼς κύτταζε τὴ γυναῖκα του ὁ νεαρὸς δόκτωρ!

τὰ ὀνόματά σας, εἶπε ὁ Οὐέλντον μ' ἕνα χαμόγελο. Πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν, δηλαδή τὸν Νοέμβριον τοῦ 1921, εἶχατε ταξιδεύσει μ' αὐτὸ τὸ πλοῖο πάλι, κάνοντας τὴν ἀντίθετη διαδρομὴ: Σούθαμπτον—Νέα Ὑόρκη. Ἦμουν καὶ τότε καμαρότος σας...

—ὦ! Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ γυναῖκα πιάνοντας τὸ κεφάλι της.

Ὁ δόκτωρ Μάρσαλ ἀνοιγόκλεισε ἐπανειλημμένως τὰ μικρὰ μάτια του, ξεροκατάπιε δύο τρεῖς φορές καὶ εἶπε:

—Μ' αὐτὸ φίλε μου, εἶναι πραγματικὸ ρεκόρ μνημονικὸ!! Ἀλήθεια, πᾶνε δέκα πέντε χρόνια τώρα...

Σώπασε. Ἡ γυναῖκα στεκόταν ἀκόμη σκεπτική, κρατώντας τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

Ὁ καμαρότος Οὐέλντον μάντευσε ὅτι ἡ ἀνάμνησις δὲν ἐνθουσίαζε κανέναν ἀπὸ τοὺς δύο τους. Ἀπομα-

κρύνθηκε χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε.

Εἶχε θυμηθῇ, βέβαια τὰ ὀνόματα τῶν δύο ἐπιβατῶν, καθὼς καὶ τὴν χρονολογίαν τοῦ ταξιδίου των. Θυμὸταν ἐπίσης, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτή, κατὰ τὸ 1921, εἶχε ταξιδεύσει μαζί μὲ τὸν ἄνδρα της, ἕναν ἄγγλο ἀξιωματικὸ καὶ ὅτι εἶχαν γνωρισθῇ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου, μὲ τὸν δόκτορα Μάρσαλ... Θυμὸταν ἀμυδρὰ τὸν θαυμασμὸ μὲ τὸν ὁποῖο ὁ νεαρὸς ἀκόμη τότε δόκτωρ κύτταζε τὴν γυναῖκα τοῦ ἄγγλου ἀξιωματικοῦ. Ἐδῶ ὅμως σταματοῦσαν οἱ ἀναμνήσεις του.

Ἄδικα ὁ γηραιὸς καμαρότος προσπάθησε νὰ θυμηθῇ. Τίποτε περισσότερο. Ἄδικα συγκέντρωσε πολλές φορές τὶς σκέψεις του. Ἐβλεπε τὸν ἄγγλο ἀξιωματικὸ, τὸν χαριτωμένο ἄνδρα τῆς χαριτωμένης αὐτῆς Ρωσίδας. Ἦταν νέος, ὕψηλος, ξανθός. Τὸν ἔβλεπε ὕστερα μὲ τὴν φαντασίαν του καθισμένον στὸ ἴδιο τραπέζι μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν νεαρὸ δόκτορα.

Ναί, βέβαια, στὸ τρίτο ἐκεῖνο τραπέζι, δεξιά. Πὼς κύτταζε τὴν γυναῖκα ὁ νεαρὸς δόκτωρ!!

Πέραν τούτου, ὅμως, ὁ καμαρότος δὲν μπορούσε νὰ θυμηθῇ τίποτε.

Μία ξαφνικὴ σκέψις τὸν ἔκαμε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ νὰ πάῃ στὴν καμπίνα τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας. Ἀπ' αὐτὸν ἔμαθε ὅτι ὁ δόκτωρ Μάρσαλ ἐταξείδευε μαζί μὲ τὴν κυρίαν του. Βγῆκε ἀπ' τὴν καμπίνα τοῦ συναδέλφου του, ξαναγύρισε στὸ σαλόνι καὶ προσπάθησε νὰ διώξῃ ἀπ' τὴν σκέψις του τὸ Μαρσάλ καὶ τὴν γυναῖκα του. Δὲν τὸ κατάρθωσε ὁμως.

Ἐπτά δλόκληρες ἡμέρες θασανίζονταν νὰ θυμηθῇ, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ. Τί νὰ εἶχε συμβῇ ἄραγε; Πὼς κατάρθωσε ὁ δόκτωρ Μάρσαλ νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Τὸ μνημονικὸ του ἐλειτούργησε ξαφνικὰ τὸ πρωὶ τῆς ὀγδόης ἡμέρας καθὼς στεκόταν ἀκουμπισμένος στὴν κουπαστὴ καὶ θαύμαζε τὴν θάλασσα.

Ἐτρεξε τότε στὴν καμπίνα του,

κί' ἀνοίξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, ὅπου ὑπῆρχαν διάφορα μικροπράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν λησμονηθεῖ διάφοροι ἐπιβάται κατὰ τὰ ταξίδια τους. Ψάχνοντας ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βρῆκε ἐκεῖνο πού ζητοῦσε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἦταν ἕνα φιαλίδιο μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ντιστέλιους Ἀρένια».

Τὸ μεσημέρι, πλησίασε στὸ τραπέζι τοῦ ζεύγους Μάρσαλ.

—Αὐτὸ, δόκτωρ, εἶπε, παρουσιάζοντάς τὸ φιαλίδιο, τὸ εἶχατε ξεχάσει στὸ περασμένο ταξίδι σας, πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν. Τὸ εἶχα βρῇ κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι σας καὶ τὸ φύλαξα γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψω...

Σώπασε ξαφνικὰ. Μιά θανάσιμη ὠχρότης εἶχε φανῇ στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δόκτορος.

Ἡ γυναῖκα του τὸν κύτταξε μὲ κατὰπληξι στὴν ἀρχή. Ὑστερα τὰ μάτια της γούρλωσαν, ἡ ἀναπνοή

της ἔγινε λαχανιασμένη. Κύτταξε τὴν ἐπιγραφή τοῦ φιαλιδίου.

—Εὐχαριστῶ, καμαρότε... τραύλισε ὁ δόκτωρ.

Ὁ Οὐέλντον ἔκανε μιά ὑπόκλιση καὶ ἀπεσύρθη.

Τὸ βράδυ, ὅταν πῆγε στὴν καμπίνα του γιὰ νὰ κοιμηθῇ, βρῆκε ἕνα κλειστὸ φάκελλο, μέσα στὸν ὁποῖον ὑπῆρχε ἕνα κιτρινωμένο ἀποκομμα ἐφημερίδος κί' ἕνα λακωνικὸ σημείωμα: «Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀποκάλυψι. Ὀλγα Μάρσαλ».

Ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε:

«Ἡτοκτόνησε χθὲς ὁ μόλις ἀφίχθεις ἐξ Ἀγγλίας λοχαγὸς Μπλεϊκ, χρησιμοποιοῦσας ἕν γραμμαρίον «Ντιστέλιους Ἀρένια».

Οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας παραμένον ἀγνωστοί. Μέσα στὴν τσέπην τοῦ θύματος εὐρέθη ἕνα ἄδειο φιαλίδιον πού περιεῖχε ἀσφαλῶς τὸ

φοβερόν δηλητήριον».

Ἀρχισε νὰ καταλαβαίνει. Ὁ λοχαγὸς Μπλεϊκ πέθανε στὰς 25 Νοεμβρίου 1921, τὴν ἴδια δηλαδή ἡμέρα πού τὸ «Σάλισμπορ Κιάσελ» ἔφθανε στὴν Νέα Ὑόρκη!

«Καὶ ὁ γιαιτρός θὰ ὑπῆρξε...» Ὁ Οὐέλντον δὲν τόλμησε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν σκέψις του...

Τὴν ἀπετελείωσε τὸ πρωί, ὅταν ὁ δόκτωρ Μάρσαλ βρέθηκε νεκρὸς στὴν καμπίνα του. Πλάι στὸ πτώμα τοῦ ὑπῆρχε ἕνα ἄδειο φιαλίδιο μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ντιστέλιους Ἀρένια».

—Αὐτοκτονία! Ἀπεφάνθη ἡ ἀνάκρισις.

Μόνον ὁ γηραιὸς καμαρότος Οὐέλντον, βλέποντας μιά λάμψις θριάμβου στὸ βλέμμα τῆς γυναίκας τοῦ θύματος, ἤξερε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τιμωρίας ἐνὸς δολοφόνου...

Λ. ΓΚΡΗΝ

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

ΠΩΣ ΧΑΘΗΚΕ Ο 'ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ',

ΠΑΛΑΙΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΡΙΟΤΗΤ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.-'ΠΑΓΟΒΟΥΝΟ ΕΝ ΟΨΕΙ...- ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΟΥ ΦΡΙΚΗΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ, ΘΑΝΑΤΟΥ.-Ο 'ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ', ΒΥΒΛΙΖΕΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ ΘΕΕ ΜΟΥ!

Οἱ ἐπιβάτες γλεντοῦσαν καὶ χόρευαν. Ποτὲ δὲν ἠλπιζαν, ὅτι θάκαναν τέτοιο ταξίδι.

Τὸ γλέντι ἐξακολουθοῦσε μὲ μεγάλο «μπρίο» κί' ὁ «Τιτανικός» διέσχισε τὸν ὠκεανὸ ἀφίνοντας πίσω του τὴν γερὰ Εὐρώπη καὶ πλέοντας πρὸς νέους ὀρίζοντας.

Μέσα στὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου τώρα συζητοῦσαν ὁ ἐφοπλιστὴς μὲ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ πλοίου. Ἐνας μηχανικὸς συνέστησε νὰ λιγοστέψουν τὴν ταχύτητα τοῦ πλοίου γιὰτι οἱ λέβητες εἶχαν φθάσει στὸ ἐπικίνδυνον σημεῖο τῆς ἐκρήξεως.

—Νὰ λιγοστεύουμε τὴν ταχύτητα; ξεφώνησε ὁ ἐφοπλιστὴς. Καὶ νὰ χάσουμε τὸ ρεκόρ;

Ἐξω, μιά πυκνὴ ὁμίχλη ἀρχίζει νὰ σκεπάζῃ τὸν ὠκεανό. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐτοποθέτησε «παρατηρητὰς» σὲ πολλὰ σημεία τοῦ καταστρώματος. Δὲν πέρασε ὅμως πολὺ ὥρα ὅταν ἀκούστηκε μιά κραυγή:

—Παγόβουνο ἐν ὄψει!

Ὁ πλοίαρχος σπετάχτηκε ἀπὸ τὴν καμπίνα του καὶ ἄρπαξε τὸ μοχλὸ δίνοντας στίς μηχανές τὴ διαταγή: «ὀπισθεν ὀλοταχῶς!». Τὸ πλοῖον ἠλάττωσε πράγματι τὴν ταχύτητά του κί' ἦταν ἔτοιμο νὰ κάνει πίσω... Πολὺ ἄργα ὅμως!

Τὸ παγόβουνο εἶχε προσκρούσῃ ἐπάνω του, ἀνοίγοντάς του ἕνα τεράστιον ῥήγμα. Ἡ πρόρα τοῦ πλοίου ἀρχισε νὰ βυθίζεται κί' οἱ ἔλικες ὄγκαν ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ χωρὶς νὰ λειτουργοῦν.

Ὁ πανικός τῶν ἐπιβατῶν χειροτέρευε τὴν κατά-

σταση. Μάταια οἱ ἀξιωματικοὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς δώσουν θάρρος. Ὁ καθένας κύτταζε πῶς νὰ σωθῇ. Ἡ ἀνθρώπινη ἀγριότης ἔφθασε στὸ κορύφωμά της. Ὁ ἕνας, θάλεγε κανεὶς, ὅτι κατεσπάρξε τὸν ἄλλον γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὶς ναυαγσσοτικές θάρκες. Ἡ θέσις ὅμως πού εἶχε πάρει τὸ σκάφος, δὲν ἐπέτρεπε νὰ κατεβῶν οἱ θάρκες. Καὶ ὅσες ἀκόμη μὲ χίλιες δυσκολίες κατεβάσθηκαν, χωρὶς κουπιά καὶ τιμόνι, χάθηκαν μέσα στὴν ὁμίχλη μαζί μὲ τοὺς ἐπιβάτας των. Ἐλάχιστες κατάρθωσαν ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Τὸ τέλος τοῦ «Τιτανικοῦ» ἐπλησίωσε. Ἦταν ζήτημα λεπτῶν τῆς ὥρας πᾶς ἡ τελεία καταβύθισις του. Κί' ὅμως οἱ θερμαστὰι προσπαθοῦσαν ἀκόμη νὰ σθώσουν τὴν φωτιά τῶν μηχανῶν γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐκκρηξιν.

Γύρω ἀπὸ τὸ ναυάγιο εἶχε δημιουργηθῇ μιά πραγματικὴ κόλασις. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας ἐπεφταν μόνον στὴ θάλασσα. Γυναίκες παιδιά, νέοι, κορίτσια, ἄνδρες, δλόκληρες οἰκογένειες εὐρίσκον οἰκτρὸ θάνατο μέσα στὰ μαύρα νερά τοῦ ὠ-

κεανοῦ. Ἀπὸ πούθενά δὲν φαινόταν κανένα πλοῖο. Γύρω ἀπὸ τὴν καταστροφὴ βασίλευε ἡ ἐρημία, τὸ μυστήριο, τὸ σκοτάδι.

Μερικοὶ ἐπιβάτες, πού ὑπέμειναν ἐπάνω στὸ πλοῖο, ἐπειδὴ δὲν πρόφθασαν νὰ μποῦν στίς θάρκες ἢ δὲν εἶχαν τὸ θάρρος νὰ πέσουν στὴ θάλασσα, περιεφέροντο ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην στὴν ἄλλη γιὰ νὰ βροῦν κάποιο μέσον σωτηρίας. Ἀλλὰ μάταια. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ καταποντιζόταν ὁ «Τιτανικός» καὶ μέσα στὴ δίνη πού θὰ σχηματίζετο χανόμενος στὰ νερά τοῦ ὠκεανοῦ θάβρισκον κί' αὐτοὶ τραγικὸν θάνατον.

Κί' ἦρθε αὐτὴ ἡ στιγμὴ! Ὁ «Τιτανικός» ἀρχίζει νὰ βουλιάζῃ γρήγορα. Τότε, ἔλαβε χώραν μιά μουσικὴ μυσταγωγία. Ὁ λόκληρος ἢ ὀρχήστρα τοῦ πλοίου συνεκεντρώθη στὸ κατὰστρωμα κί' ἐπαίξε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Μασσενέ: «Περισσότερο κοντὰ σου Θεέ μου!». Μὲ αὐτοὺς τοὺς μελωδικούς καὶ θρησκευτικούς ἤχους, ὁ «Τιτανικός» χάθηκε μέσα στὴ ὕψη ἀβυσσο παίρνοντας μαζί του καὶ τὶς ψυχές πού τὸν κυβερνοῦσαν...

Εἴκοσι πέντε χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ μοιραία νύχτα. Κί' ἄλλα πλοῖα βρῆκαν τὸν θάνατο μέσα στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ. Ἀλλ' ὅσον κί' ἂν ἐσημείωσαν τραγικὲς σκηνές, ποτὲ αὐτὲς δὲν θὰ φθάσουν ἐκείνες τοῦ «Τιτανικοῦ», πού ἔπεσε θύμα τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἀνωρθώθηκε μπροστά του ὡς ἕνας ἀκαταμάχητος γίγας καὶ τὸν ἐκμηδένισε.

Ν. ΑΛΜΠΕΡΤΙ

— Ἀλλό! Ἀστυνομία αὐτοῦ; Ἐλάτε γρήγορα, κατὰ παράκλησιν τοῦ διαρρηκτοῦ...

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ

—Εμπρός. Μάλιστα, κυρία μου. 'Ο ίδιος... Πώς είπατε; "Ω! Τι φοβερό πράγμα! Ναι, ναι, έφθασα άμέσως. Δεν θα είδοποιήσετε την άστυνομία; "Α, βέβαια, καλλίτερα έτσι...

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς κρέμασε τὸ άκουστικό.

—Τώρα ή μοίρα μου, σκέφθηκε, κυττάζοντας τὸ ρολόι.

Ήταν ή ώρα ένδεκάμισή την νύκτα. 'Ο δαιμόνιος άστυνομικός κάπνιζε την τελευταία του πίπα, έτοιμος να πέσει στὸ κρεβάτι του, όταν είχε άντηχήσει τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου. Καί τώρα, ύστερα από τὸ τόσο άπροσδόκητο έκείνο τηλεφώνημα, ήταν υποχρεωμένος να ντυθῇ, να διανύση σαράντα χιλιόμετρα με τὸ αὐτοκίνητό του, καί να χάσει ίσως όλη τή νύκτα του στην έξοχική βίλλα της κυρίας Μπάκλεντ. Γιατί ή γυναίκα πού του είχε τηλεφωνήσει δεν ήταν άλλη από την κυρία Μπάκλεντ.

«Βρήκα τὸν άνδρα μου πεθαμένο στην βιβλιοθήκη του. Έλάτε άμέσως, για άνομα τοῦ Θεού».

Αὐτά τὰ λόγια είχε προφέρει λαχανιασμένη ή γυναίκα τοῦ Γκράχαμ Μπάκλεντ, τοῦ διασήμου εξερευνητοῦ...

Έτσι, ύστερα από μισή ώρα, ὁ Σέρλοκ Χόλμς με τὸν αἰώνιο σύνδοό του, τὸν δόκτορα Ουάτσον, έμπαιναν στην βίλλα τοῦ Γκράχαμ Μπάκλεντ, τὸν βρισκόταν σαράντα χιλιόμετρα έξω από τὸ Λονδίνο, στὰ πρόθυρα τοῦ χωριού "Ολτσεστες. Η κυρία Μπάκλεντ τοὺς υποδέχθηκε αὐτοπροσώπως. Φαινόταν εξαιρετικά λυπημένη, αλλά κατάρθωνε να κρατή την ψυχραιμία της.

Τοὺς ὡδήγησε στην βιβλιοθήκη. Στὸ βάθος δεξιά, χαπλωμένος στὸ δάπεδο, κοντά σ' ένα ντιβάνι, βρισκόταν ὁ Γκράχαμ Μπάκλεντ, νεκρός. Τὸ καλί, γύρω από τὸ πτώμα, ήταν ματωμένο. Στὸ δεξί χέρι του ὁ Γκράχαμ Μπάκλεντ κρατοῦσε ένα βιβλίο, άνοιχτό καί ματωμένο. Κοντά στὸ σῶμα, επίσης, ήταν πεταγμένο ένα ματωμένο στυλέτο.

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς έσκυψε μπροστά στὸ πτώμα. —'Ο Γκράχαμ Μπάκλεντ έφερε ένα τραῦμα στὸ στήθος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα με τὸ στυλέτο πού βρισκόταν κοντά του.

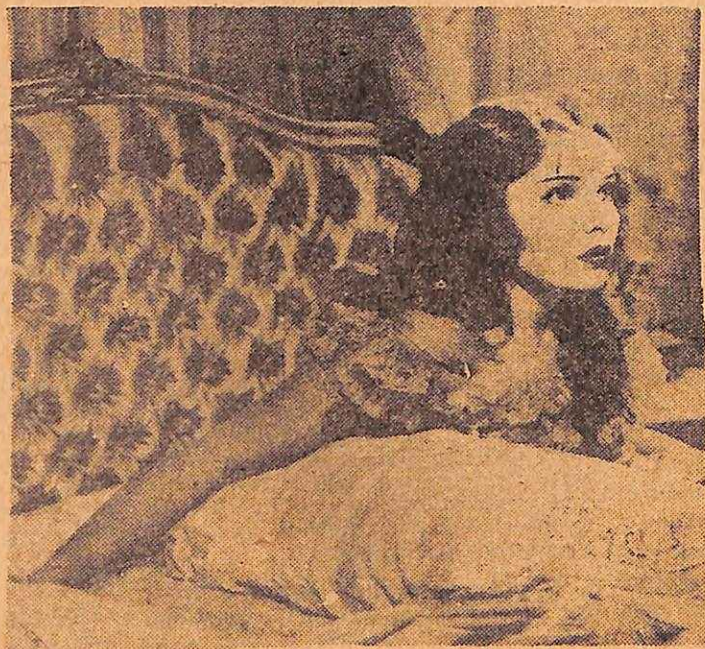
—Είχαμε γυρίσει άργά από τὸ Λονδίνο, έξήγησε ή κυρία Μπάκλεντ, ανατριχιάζοντας. —'Ο Γκράχαμ άνέθηκε στὴ βιβλιοθήκη για να διαβάσει λίγο, χαπλωμένος στὸ αγαπημένο του ντιβάνι. Έγώ κουρασμένη όπως ήμουν πήγα να κοιμηθῶ, αλλά σὲ λίγη ώρα μου έφάνη πῶς άκουσα βογγητόν. Όταν άνέβηκα επάνω βρήκα τὸν άνδρα μου όπως τὸν βλέπτετε τώρα. Θεέ μου, τί άπαίσιο έγκλημα! —Από πού να μπήκε άρά γε ὁ δολοφόνος;

—Έγκλημα; Δολοφόνος; διεμαρτυρήθη ὁ Ουάτσον. Μά όχι, κυρία μου! Κυττάξτε!

Είχε σπῶσει τὸ βιβλίο πού κρατοῦσε άκόμη στὸ χέρι του ὁ νεκρός καί έδειχνε στὴ γυναίκα τοῦ θύματος καί στὸν Σέρλοκ Χόλμς τρεῖς σειρές γραμμένες με τρεμουλιαστό γράψιμο:

«Κανείς δεν φταίει. Άποκοιμήθη. κα κρατώντας τὸ στυλέτο πού χρησιμοποιῶ για χαρτοκοπήρα καί έπεσα στὸ δάπεδο. Τὸ στυλέτο βουτήχθηκε στὸ στήθος μου.

Γκράχαμ»
—Εἶναι τὸ γράψιμό του! Τὸ γνωρίζω! φώναξε ή κυρία Μπάκλεντ. —'Ω! τί φοβερό άτύχημα! Θεέ μου, το

Μου έφάνη πῶς άκουσα βογγητόν...

οες φορές τοῦ είχα πῆ να μὴ χρησιμοποιῆ αὐτόν τὸν επικίνδυνο χαρτοκοπήρα!

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς κύτταζε τὸν φίλο του.

—Καί φαντάζεσαι, γιατρέ, είπε, κοιτώντας την τελευταία λέξη, ότι ένας άνθρωπος τραυματισμένος τόσο θανάσιμα θα μπορούσε να γράφει αὐτά τὰ λόγια;

—'Ο Ουάτσον γονάτισε κοντά στὸ πτώμα καί κύτταζε προσεκτικά τὸ τραῦμα. Κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ναί. —'Ο θάνατος προήλθε μάλλον από τὴν αιμορραγία. Εἰμαι βέβαιος ότι ὁ τραυματίας είχε τὸν άπαιτούμενο καιρὸ να γράφει μερικά λόγια, για να σώσει ανθρώπους πού κινδύνευαν να ένοχοποιηθῶν άδίκαια.

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς έμεινε σκεπτικός επί μερικά λεπτά. —Υστερα στραφικε πρὸς τὴ γυναίκα.

—Έχετε ὑπνρέτας, μαντάμ;

—Ναί. Δύο. Κοιμούνται στην άνατολική πτέρυγα της βίλλας. Δεν θέλησα να τοὺς ξυπνήσω προτοῦ νᾶς δῶ.

—Κάνετε πολὺ καλά, μαντάμ... Εἰχατε κανέναν προσκεκλημένο ά

πόψε;

—"Οχι... Καί τώρα τί θα γίνη, κύριε Χόλμς;

—Άπλούστατα. Θα σᾶς πᾶμε στὸ δωμάτιό σας. Θα πιῆτε ένα μπράντυ για να συνέλθετε καί θα πάρετε μιὰ δόσι βερναλ για ν' άποκοιμηθῆτε. Στάς όκτώ τὸ πρωί θα σᾶς στείλω τὴν άστυνομία. Φαντάζομαι ότι πρὶν από τὸ μεσημέρι θα έχετε πάρει τὴν άδεια ταφῆς.

Μιλώντας ὁ Σέρλοκ Χόλμς είχε πάρει τὸ βιβλίο απ' τὰ χέρια τοῦ φίλου του — τὸ βιβλίο πού είχε βρεθῇ στὸ δεξί χέρι τοῦ πτώματος — καί τὸ φυλλομετροῦσε μηχανικά. Μέσα στὰ μάτια του φάνηκε μιὰ στιγμιαία λάμψη. Κύτταξε τὸν Ουάτσον προτοῦ απαντήσει.

—Πρόκειται περί θανάτου έξ άτυχίματος. Εἶναι ὀλοφάνερο, δεν εἶναι έτσι; είπε.

—'Ο Ουάτσον κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ασφαλῶς, ασφαλῶς! έβεβαίωσε.

Οι δύο άνδρες ξαναβρέθηκαν στὸν δρόμο, μπήκαν στὸ αὐτοκίνητο καί ξεκίνησαν. Μόλις όμως προχώρησαν μισό χιλιόμετρο, ὁ Σέρλοκ Χόλμς σταμάτησε τὸ αμάξι.

—Τί τρέχει; ρώτησε κατὰπληκτος ὁ Ουάτσον.

—Νά σου πῶ, απάντησε ὁ Χόλμς. Έγώ θα κατεβῶ από τὸ αὐτοκίνητο καί σὺ θα με περιμένεις. Πιστεύω, Ουάτσον, ότι πρὸ ὀλίγου είδαμε τὸ θῦμα ενός έγκλήματος!

—Πῶς σου ήλθε αὐτὴ ή σκέψις;

—Από δύο απλά πράγματα. Θα θυμάσαι ίσως, Ουάτσον, ότι για ν' άνεβούμε στὸ επάνω πάτωμα,

περάσαμε ένα χῶλλ -τραπεζαρία. Τὸ θυμάσαι; —Α! Τόσο τὸ καλλίτερο, λοιπόν! —Ισως θα πρόσεξε ότι τὸ τραπέζι ήταν άκόμη στρωμένο, πᾶγμα πού σήμαινε ότι, για τὸν ἄλφα ή βῆτα λόγο, ή κυρία Μπάκλεντ ήταν τελείωσε τὸ φαγητό της με τὸν άνδρα της, δεν φώναζε τοὺς ὑπηρετάς να τὸ σκῶσουν. Έπάνω στὸ τραπέζι, λοιπόν, ὑπῆρχαν τρία ποτήρια σαμπάνιας; Καταλαβαίνεις;

—'Ο Ουάτσον κούνησε τὸ κεφάλι ζωηρά.

—Ναί, ναί. Οι Μπάκλεντ είχαν κάποιον επισκέπτη την ώρα πού έτρωγαν. Τοῦ προσέφεραν μάλιστα καί ένα ποτήρι σαμπάνια... Μά... μου φαίνεται, ότι ρώτησες τὴν κυρία Μπάκλεντ αν είχαν κανένα επισκέπτη καί σὺ απάντησε όχι... —Αρα κάποιον θέλεις να κρύψης...

—Ακριβῶς! είπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. —Ε, λοιπόν, αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος λόγος πού μ' έβαλε σὲ ὑπόνοιες. Υπάρχει καί δεύτερος. —'Ο δεύτερος... εἶναι τὸ βιβλίο. Πρόσεξε τὸν τίτλο του: «Εξερευνήσεις εἰς Βελ

γικὸν Κογκό, ὑπὸ "Ολιβερ Νράτσον».

—Λοιπόν;

—Πρόσεξε τὴν χρονολογία έκδόσεως: 1930. Ξέρεις ότι ὁ Μπάκλεντ έχει έπιστρέψει ακριβῶς από μιὰ εξερεύνησι στὸ Βελγικὸ Κογκό; Τὸ ξέρεις βέβαια, Ουάτσον, όπως ξέρεις ότι ή «Νταίλνυ Τέλεγκραφ» άρχισε να δημοσιεύη τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου πού γράφει σχετικῶς ὁ Μπάκλεντ. Διάβασα μερικές στίπες της «Νταίλνυ Τέλεγκραφ» καί θεβαιώθηκα ότι τὸ έργο τοῦ Γκράχαμ Μπάκλεντ εἶναι σοβαρό, μελετημένο. Σὲ ρωτῶ, λοιπόν, Ουάτσον: φαντάζεσαι ότι ένας Γκράχαμ Μπάκλεντ δύο μῆνες μόλις μετὰ τὴν έπιστροφή του από εξερεύνησι στὸ Βελγικὸ Κογκό θα καθῆται να διαβάσει ένα βιβλίο επί τοῦ ίδιου θεματος, γραμμένο πρὶν από επτά ὀλόκληρα χρόνια, καί όταν μάλιστα τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι πτωχό, πτωχότατο από περιγραφικῆς άπόψεως; Πρέπει λοιπόν να εξακριβῶσω μερικά πράγματα, Ουάτσον. Περιμένε με. —Ελπίζω ότι δεν θ' άργήσω να τελειῶσω. Σῶσε τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου. Κι αν θέλεις, τράβα έναν ὕπνο.

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς επέστρεψε στην βίλλα. Ήταν ή ώρα μισή μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Η δεινρόφυτη λεωφόρος πού κατέληγε στὸ "Ολτσεστερ ήταν έρημη καί σκοτεινή. —'Ο Σέρλοκ Χόλμς έφθασε στην πόρτα της βίλλας. Τὸ κάτω πάτωμα ήταν άπολύτως σκοτεινό. Σκιά κι' αὐτὸς μέσα στις σκιές, άθόρυβος σάν έπαγγελματίας διαρρήκτης, έβγαλε από τὴν τσέπη του μιὰ μικρὴ άρμαθιά διαρρηκτικῶν εργαλείων. Μέσα σὲ τέσσαρα — πέντε λεπτά, χωρίς σχεδόν κανένα κρότο, κατάρθωσε ν' άνοιξη τὴν πόρτα.

Με βήματα, κυριολεκτικῶς γατίσια, προχώρησε στὸ έσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Έκείνο πού τὸν ενδιέφερε ήταν ή τραπεζαρία, καί εκεί πήγε άμέσως. —Αναψῆ τὸ ηλεκτρικὸ φανάρι του κι' έστειλε τις άκτίνες του επάνω στὸ τραπέζι. Ναί, όπως τὰ είχε ἰδῇ. Τρία σερίβτσια, τρία ποτήρια.

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς προσπάθησε να φαντασθῇ ποιές θέσεις είχαν οι τρεῖς συνδαιτημόνες, ὁ άνδρας, ή γυναίκα καί ὁ προσκεκλημένος...

Ναί, βέβαια, φυσιολογικῶς ή γυναίκα θα έπρεπε να ήταν καθισμένη κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε να έχη τὸ μπουκάλι τοῦ κρασιοῦ δεξιά της. Στὴ θέσι λοιπόν αὐτὴ τὸ πιάτο ήταν σπρωχμένο πρὸς τὰ μέσα τοῦ τραπέζιου, καί τὸ τραπεζομάνηλο τσαλακωμένο, ὥσαν ή γυναίκα, σὲ μιὰ στιγμή θυμοῦ, να είχε άπωθήσει βίαια τὸ πιάτο της.

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς τράβηξε τὸ πιάτο στην κανονική του θέση, καί τότε τὰ βλέμματά του έπεσαν σὲ κάτι σημάδια επάνω στὸ τραπεζομάνηλο. —Ήσαν τέσσαρα σὲ κανονική άπόστασι τὸ ένα από τὸ άλλο, σχηματίζοντας ένα τετράγωνο. Έπάνω στὸ τραπέζι, σὲ μιὰ δεδομένη στιγμή, θα είχαν τοποθετησῇ ένα βάζο, ένα κουτί, —άτι τὸ βαρὺ τέλος πάντων, με τέσσαρα μυτερά μετάλλια πόδια, πού είχαν άφήσει σημάδια επάνω στὸ τραπεζομάνηλο. Τί ήταν αὐτὸ τὸ άντικείμενο; Πού βρισκόταν τώρα;

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς, με τὸ ηλεκτρικὸ φανάρι του, άρχισε να έρευνᾷ

ὀλόκληρη τὴν τραπεζαρία. Δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψη έκείνο πού ζητοῦσε.

—Ετοιμαζόταν να περάσει στὸ διπλάνὸ δωμάτιο — ένα δωμάτιο καθμερινῆς χρήσεως καί παλαιῦ ρυθμοῦ, όταν άκουσε έναν ελαφρὸ θόρυβο στὸ επάνω πάτωμα. Στάθηκε άκίνητος, κρατώντας καί τὴν αναπνοή του άκόμη. —'Ο θόρυβος όμως δεν επανεληθῇ, καί ὁ Σέρλοκ Χόλμς πέρασε στὸ διπλάνὸ δωμάτιο.

—Εδῶ ὑπῆρχε πῶς τυχερός. Έπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιῦ, είδε τοποθετημένο ένα κουτί άνάλογο πρὸς έκείνο πού ζητοῦσε. Φαινόταν βαρὺ καί είχε τέσσαρα μετάλλια, κοντὰ καί μυτερά πόδια.

—'Ο άστυνομικός πήγε κοντὰ στὸ τζάκι καί άνοιξε τὸ κουτί.

—'Οπισθοχώρησε άμέσως ανατριχιάζοντας από φόβη. Μέσα στὸ κουτί έκείνο βρισκόταν ένα ανθρώπινο κεφάλι!

Μιά έκπη αἰσθησις έκανε έκείνη τὴ στιγμή τὸν Σέρλοκ Χόλμς να γυρίσει λίγο δεξιά του. Μέσα στὸ σκοτάδι, διέκρινε άμυδρά τὴν λάμψη ενός μαχαιριοῦ, στὰ χέρια μιάς σκοτεινῆς μορφῆς. —'Ορμησε εναντίον τοῦ άγνώστου, τὸν άρπαξε από τὸ σακκάκι καί πίστεψε πρὸς στιγμήν ότι θα μπορούσε να τὸν κρατήσει. —Αλλ' ὁ άγνωστος τοῦ κατέφερε μιὰ τρομακτικὴ κλωτσιά στὸ στομάχι, ἐνῶ με ἄλλεπάλληλες σπασμωδικές κινήσεις γλύτωσε από τὰ χέρια του.

Τὴν επομένη στιγμή χανόταν μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ χῶλλ ἐνῶ ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μισοζαλισμένος από τὴν κλωτσιά, στεκόταν άκίνητος, κρατώντας ανάμεσα στὰ δάκτυλα ένα άνδρικό κουμπὶ σακακτιοῦ!

—'Ο άστυνομικός δεν δοκίμασε να κυνηγήσῇ τὸν άγνωστο πού τοῦ είχε έπιτεθῇ, γιατί ένας θόρυβος πού άκούσθη μακριὰ τὸν έκανε να καταλάβῃ ότι έκείνος είχε πηδήσει τὴν μάνδρα τοῦ κήπου.

Γύρισε τότε πάλι πρὸς τὸ μακάβριο κουτί. Τὸ κεφάλι ήταν ταριχευμένο καί άνῆκε στὸν νεαρὸ Ἴταλὸ Πέτρο Ορίανο, ὁ ὁποῖος είχε συνοδεύσει τὸ ζεῦγος Μπάκλεντ στην εξερεύνησι τοῦ στὸ Βελγικὸ Κογκό. Οι έφημερίδες είχαν γράψῃ ότι ὁ Ορίανος είχε πνιγῇ στὸ Κογκό. Πῶς τότε τὸ κεφάλι τοῦ βρισκότανε εκεί;

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς ξαναγύρισε στὸν Ουάτσον καί τὸ πρῶνί πήγε καί πάλι μαζί του στὴ βίλλα. Οι ὑπνρέται ήσαν άναστατωμένοι από τὰ γεγονότα της νύχτας καί τοῦ άνεκόνισαν ότι ή κυρία βρισκόταν επάνω με τὸν κ. Οὐίμπλεντον. —'Ο άστυνομικός ζήτησε να μείνῃ μόνος μαζί του καί όταν αὐτὸ έγινε, τοῦ ζήτησε να τοῦ άφηγηθῇ τί συνέβη χθές τὸ βράδυ, όταν πήγε σ' έκείνο τὸ σπίτι.

—'Ο νεαρὸς φιλοξενούμενος, απάντησε ότι είχε πάει μαζί με τὸν άνδρόγυνο, ότι είχε άποσυρθῇ να κοιμηθῇ γιατί τὸν είχε πιάσει μιὰ άνεξηγητὴ νύστα καί ότι πρὸ ὀλίγης μόλις ώρας έξύπνησε.

—'Ο Χόλμς τοῦδειξε τὸ κουμπὶ πού είχε μείνει στὸ χέρι του κατὰ τὴ μεταμεσονύκτιο πάλι κι' έκείνος παρεδέχθη ότι ήταν δικό του, άρνήθηκε όμως ότι κατὰ τὴν νύκτα κατέβηκε στην τραπεζαρία να πάρῃ τὸ κουτί με τὸ κεφάλι, όπως ισχυρίζετο ὁ άστυνομικός.

—'Ο Χόλμς συνωφρῶθη. Πῆγε στὸν

κήπο ὅπου ή κ. Μπάκλεντ συζητοῦσε μελαγχολικά με τὸν Ουάτσον. Τῆς διηγήθηκε τὴν νυκτερινὴ συμπλοκή παραλείποντας φυσικά τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κουτιοῦ, τῆς έδειξε τὸ κουμπὶ καί εξέφρασε τὴν ὑπόνοιά του ὅτι ὁ Οὐίμπλεντον είχε δολοφονήσει τὸν άνδρα της.

—Θεέ μου! Εἶχα κι' ἐγὼ μιὰ τέτοια ὑπόνοια! άνεφώνησε έκείνη. Γιατί χθές τὸ βράδυ είχαν τσακωθῇ με τὸν άνδρα μου για κάποιο χρηματικὸ ζήτημα.

—Μιὰ παράκλησι, διέκοψε ὁ Χόλμς, μπορείτε να μοῦ πῆτε πού κατοικοῦσατε άπ' τὸ 1930 ὥς τὸ 1934 ή 1935;

—'Η γυναίκα σκέφθηκε μιὰ στιγμή καί τοῦδωσε τις πληροφορίες πού τῆς ζητοῦσε. —'Ο Χόλμς τὴν ευχαρίστησε κι' έφυγε, αφήνοντάς τὴν με τὸν Ουάτσον καί λέγοντας ότι θα ξαναγύριζε πάλι.

Ξαναγύρισε πράγματι κατὰ τις 10 τὸ βράδυ.

—Λυποῦμαι πολὺ, κυρία, είπε μόλις μπήκε στὸ σαλόνι ὅπου τὸν περιμένε ή γυναίκα με τὸν Ουάτσον. Εἶμαι άναγχασμένος να σᾶς συλλάβω. Σκοτώσατε τὸν άνδρα σας γιατί κι' αὐτὸς είχε σκοτώσει στὸ Κογκό τὸν έραστή σας τὸν Ορίανο. Μαντεύω, ότι ὁ Γκράχαμ είχε άρχεισει να διαβλέπῃ ότι καί με τὸν Οὐίμπλεντον θα δημιουργούσατε σχέσεις. —Ισως χθές τὸ βράδυ να σᾶς είδε να τοῦ χαμογελάτε κάπως περισσότερο καί για να σᾶς έκφοβίση έφερε στὸ τραπέζι τὸ «κουτί» με τὸ κεφάλι τοῦ Ορίανου. Τότε άποφασίσατε να τὸν σκοτώσετε. Ρίξατε λοιπόν ναρκωτικὸ στὴ σαμπάνια τοῦ Οὐίμπλεντον. —Έτσι τὸν ξεφορτωθήκατε....

—'Η γυναίκα κύτταζε άνέρωχα τὸν Χόλμς χωρίς να μιλά.

—Πρὸ επτά ετών, εξακολούθησε έκείνος, ὁ άνδρας σας τραυματίστηκε ελαφρά. Φοβούμενος όμως μὴ πεθάνῃ, έγραψε τὸ μικρὸ σημείωμα στὸ βιβλίο πού διάβαζε προτοῦ άποκοιμηθῇ καί τραυματισθῇ θανάσιμα. Αὐτὰ όμως πρὸ έπταετίας όταν τὸ βιβλίο για τὸ Κογκό είχε κάποια αξία για κείνον. Μοῦ τὰ είπε ὁ γιατρός Οὐίνγκτζ πού τὸν είχε νοσηλεύσει τότε. —'Οπωσδήποτε σεις σκεφθήκατε να χρησιμοποιήσετε τὴν παλιὰ έκείνη ὁμολογία τοῦ άνδρός σας για να μὴν ένοχοποιηθῆτε.

—Όταν έφυγα χθές τὸ βράδυ, θυμηθήκατε, ότι έπρεπε να εξαφανίσετε τὸ μακάβριο κουτί, πού είχατε ξεχάσει στὸ τζάκι. —Αντιληφθήκατε όμως τὴν παρουσία κάποιου στὸ δωμάτιο ὅπου ήταν τὸ κουτί. Καί τότε πήγατε στὸ δωμάτιο τοῦ Οὐίμπλεντον, φορέσατε τὰ ρούχα του καί κατεβήκατε κάτω. Τὴν συνέχεια τὴν ξέρετε.

—Κυρία Μπάκλεντ, είσθε ένοχος τριῶν έγκλημάτων: Σκοτώσατε τὸν άνδρα σας. Θελήσατε να σκοτώσετε έμένα. Προσπαθήσατε να ένοχοποιήσετε τὸν ὑποψήφιο έραστή σας. Εἶμαι βέβαιος ότι ὁ δήμιος τοῦ Λονδίνου θάχῃ κάποια μικρὴ δουλειὰ σὲ μερικές εβδομάδες.... Τί λες εσύ, Ουάτσον....

—Αλλ' ὁ Ουάτσον δεν απάντησεν, γιατί έκείνη τὴ στιγμή ἠσυχολεῖτο να περνᾷ τις χειροπέδες στὰ χέρια τοῦ θηλυκοῦ έκείνου φειδίου.

KONAN NTO.Y.A

To KOKKING KAI TO
MAIPO

STENDHAL

— 127 —

να γινώ παπας και αυτό την στιγμή ακριβώς που έφτανταζόμουν ότι η θυσία του εισοδήματος των 50 λουδοβικίων θα του έδινε την ιδέα μιας μεγάλης μου ευλαβείας και της κλίσεως προς την θρησκείαν.

Βρήκε να ειπεί για δικαιολογία του μια συκοφαντία. "Ότι δηλ. δεν έπαιρνε την 'Ελίζα γιατί του την είχαν κατηγορήσει 'Ο κ. Σιελάν, παρετήρησε στους τρόπους του μια φωτιά καθαυτο κοσμική, πολύ διαφορετική από εκείνη που θα έπρεπε να εμπνέει ένα καλόν λευίτην!

—Φίλε μου, του είπεν ακόμη, κάνατε για ένας καλός και εγγράμματος άστος της έξοχης που θα σας έκτιμούν, παρά για παπας για το όποιον δεν έχετε κλίσι.

Ο 'Ιουλιανός απάντησε στις νέες αυτές παρατηρήσεις πολύ καλά, μόνον όμως με τα λόγια. Πράγματι εύρισκε λέξεις υποκρισίας, δολίας και συνεπής! Και αυτό δεν ήταν άσχημο για την ηλικία του! "Όσον αφορά τον τόνον και τας χειρονομίας, μόλις του έδόθη η ευκαιρία να πλησιάσει ωραίες κυρίες έγινε θαυμαστός και για τας χειρονομίας όπως και για τας λόγια...

Η κυρία ντε Ρενάλ έξεπλάγη που είδε ότι η κληρονομία της θαλαμπούλου της δεν την έκαμε ευτυχισμένη. Την έβλεπε να πηγαίνει διαρκώς στον έφημεριον και να ξανάρχεται με τα δάκρυα στα μάτια. Τέλος εκείνη της μίλησε για τον γάμον της. Η νεαρή γυναίκα ενόμιζε ότι θα έπεφτε άρρωστη. "Ενα είδος πυρετού την εμπόδιζε να βρή τον ύπνον της. Δεν ζούσε παρά μόνον όταν είχεν έμπρός της την θαλαμπούλον ή τον 'Ιουλιανόν. Έσκέπτετο μόνον αυτούς και την ευτυχίαν που θα εύρισκον στο νοικοκυριό των. Η φτώχεια του μικρού αυτού σπιτιού στο όποιον θα υπεχρεώνοντο να ζούν με ένα εισόδημα 50 λουδοβικίων, έζωγραφίζετο μέσα της με χρώματα μαγευτικά. Ο 'Ιουλιανός μάλιστα μπορούσε να γίνει δικηγόρος στο Μπαράι, δύο λευγες μακρύτερα από την Βερριέραν και θα τον έβλεπε κάπου-κάπου.

Η κ. ντε Ρενάλ έπίστευσεν ειλικρινά ότι θα γινότανε τρελή. Το είπε στον άνδρα της και έπεσαν άρρωστη! Το βράδυ μάλιστα καθώς η θαλαμπούλα της την έπεριποιείτο παρετήρησεν ότι η κόρη αυτή έκλαψε. Μισούσε την 'Ελίζαν την στιγμή αυτήν και την αποπύρην. Εκείνη της ζήτησε συγγνώμην. Τα δάκρυα της 'Ελίζας έδιπλασιάσθησαν. Είπεν ότι αν η κυρία της το επέτρεπε, θα της διηγείτο όλόκληρο την δυστυχία της!

—Μιλήστε, της απάντησεν η κ. ντε Ρενάλ.

—"Ε, λοιπόν, κυρία μου, δεν με θέλει. Κακοί θα του είπαν κακόν για μένα και τούς έπίστεψε.

—Ποίος δεν σας θέλει; ρώτησε η κ. ντε Ρενάλ μόλις αναπνέοντας.

—Και ποίος άλλος, κυρία μου, από τον 'Ιουλιανόν; απάντησεν η θαλα-

μπόλος κλαίγοντας. Ο κ. έφημεριος δεν μπόρεσε να νικήση την αντίστασίν του. Γιατί ο κ. έφημεριος βρίσκει ότι δεν έχει δικαίωμα ν' αποφεύγη μια τιμία κόρη, με την πρόφασι μόνον ότι είναι καμαριέρα. Στο κάτω-κάτω και ο πατέρας του 'Ιουλιανού ήταν ένας απλοῦς ζυλουργός. Και αυτός ο ίδιος πώς κέρδιζε το ψωμί του πριν έλθη στο σπίτι σας;

Η κ. ντε Ρενάλ δεν άκουγε πλέον. Η υπερβολική ευτυχία της είχε σχεδόν σαστίσει το λογικό. "Εβαλε την 'Ελίζαν να της επαναλάβη δέκα τουλάχιστον φορές την ρητήν άρνησιν του 'Ιουλιανού και είπε:

—Θα κάνω κι' εγώ μια τελευταία προσπάθεια. Θα μιλήσω στον κ. 'Ιουλιανόν.

Την άλλη μέρα μετά το γεῦμα, η κ. ντε Ρενάλ έδωσε στον εαυτόν της την ευχάριστη ήδυπαθεια να συνηγορήση η ίδια υπέρ της αντίπαλου της και να ίδη το χέρι και την παρουσίαν της 'Ελίζας ν' αποκρουώνται έπιμόνως επί μίαν και πλέον ώραν.

—Φυλαχθήτε, παιδί μου, για ό,τι συμβαίνει στην καρδιά σας...

Σιγά-σιγά ο 'Ιουλιανός βγήκε από τις συγκαταπιμένες δικαιολογίες του και κατέληξε να απαντήσει έξυπνα στις συνετές συμβουλές της κ. ντε Ρενάλ. Έκείνη δεν μπόρεσε ν' αντιστή στο χείμαρρο της ευτυχίας που έπλημμύριζε την ψυχή της έπειτα από τόσες ημέρες άπελπίσας. Ζαλιόθηκε. "Όταν συνήλθε και βρέθηκε μέσα στο δωμάτιόν της έδιωξε όλο το προσωπικόν. "Ητο θαθεία έκπληκτη.

—Άγαπάω άρά γε τον 'Ιουλιανόν; είπεν επί τέλους μέσα της.

Αυτή η ανακάλυψις, η όποια σε κάθε άλλη στιγμή θα την έρριχνε σε τύψεις συνειδήσεως και σε βαθεία ταραχή τώρα δεν την έτάρασε. Η ψυχή της εξηντηλημένη από όλα όσα είχε δοκιμάσει δεν συνεκινείτο. Θέλησε να εργασθῇ και άντ' αυτού έπεσε σε βαθύ ύπνον. "Όταν έξυπνη-

σε δεν έταράχθη τόσοσ όσον θα έπρεπε. "Ητο πολύ ευτυχισμένη ώστε να μην μπορή να πάρη τα πράγματα από την κακήν τους όψιν. Αδαής και άθωα, δεν είχε βασανίσει ποτέ την ψυχή της ή αγαθή αυτή έπαρχωτίτις με άπογοητεύσεις. Δεν ήσχολείτο παρά στο νοικοκυριό της μονάχα.

Το κουδούνι του δείπνου έκτύπησε. Η κ. ντε Ρενάλ έκοκκίνισε πολύ όταν άκουσε την φωνήν του 'Ιουλιανού, ο όποιος ώδηγούσε τα παιδιά. Κάπως πιο έπιπιδεία, από τότε που άρχισε ν' αγαπάη, για να εξηγήση το κοκκίνισμά της, παρεπονέθη ότι είχε έναν τρομερόν πονοκέφαλον. Και ο ντε Ρενάλ της απήντησε με ένα χονδρό άστείο. "Αν και ήταν συνήθισμένη στο είδος αυτό της έξυπνάδας του άνδρός της, ο τόνος της φωνής του την εξέπληξε. Για να διασκεδάση την όδυνηρή αυτήν εντύπωσιν της έκτύταξε την φυσιογνωμίαν του 'Ιουλιανού. Και αν ήτο ο άσχημότερος άνθρωπος, την στιγμήν αυτήν θα της άρεσε.

Η 'Ιουλιανός της εξέφρασε την ιδέα να φτιάξουν ένα μικρόν δρομίσκον στρωμένον με άμμον κάτω από τις μεγάλες καρυδιές, ώστε να μπορούν να κάνουν τα παιδιά τον περιπάτον τους από το πρωί χωρίς να μουςκεύουν τα παπούτσια τους από τη δροσιά. Η ιδέα αυτή έμπήκε επί το έργον σε διάστημα λιγώτερον των 24 ώρων. Η κ. ντε Ρενάλ πέρασε όλόκληρη την ημέρα χαρούμενα με τον 'Ιουλιανόν διευθύνουσα τούς έργάτας.

Περνούσε τις ημέρες της τρέχοντας με τα παιδιά της στον κήπο και κυνηγώντας πεταλούδες. Επί τέλους υπήρχε κάποιο θέμα να συζητή με τον 'Ιουλιανόν. Μιλούσαν διαρκώς και με ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον για πράγματα όλο τα ίδια. Αυτή η ζωή, η τόσοσ δραστηρία, πολυάσχολη και χαρούμενη, εύχαριστούσε όλους έκτός από την δεσποινίδα 'Ελίζαν, η όποια είχε κατατοακισθῇ από την εργασία. Ποτέ στο καρναβάλι, έλεγε, όταν δίνονταν χορός στην Βερριέραν, η κυρία δεν έδειξε τόσο ενδιαφέρον για τις τουαλέττες της. Αλλάζε τώρα φορέματα δυο και τρεις φορές την ημέρα.

Οι φίλοι της έλεγαν ότι ποτέ δεν υπήρξε τόσο νέα και η κ. Μερβίλ που ήλθε να μείνη μαζί τους βρήκε την εξαδέλφη της λιγώτερο χαρούμενη αλλά πιο ευτυχισμένη.

Ο 'Ιουλιανός έξ άλλου ζούσε στην έξοχή σαν ένα πραγματικό παιδί. Έτρεχε και κυνηγούσε τις πεταλούδες μαζί με τούς μαθητάς του.

Από την πρώτη στιγμή της άφιξής της κ. Μερβίλ του έφάνη ότι κείνη ήταν φίλη του.

(Ακολουθεί)

ΚΩΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΠΑΜΠΑΔΕΣ

"Ενα μεσημέρι γνωριστήκανε ο Φώτης κι' ο Στέφανος.

Από την πρώτη στιγμή συμπάθησε ο ένας τον άλλον και συνδεθήκανε αρκετά, ώστε κάθε μεσημέρι τρώγανε στο ίδιο τραπέζι παρεούλα. Τα βράδια όμως ποτές δεν κατάρθωναν να συναντηθούν έκτός από την Κυριακή.

Μία μέρα μέρα ρώτησε ο Φώτης το Στέφανο που πηγαίνει τα βράδια.

—Έχω φίλε μου μια θεία τυφλή, που μ' έχει προσκαλέσμένο τρεις φορές την εβδομάδα και τρώω μαζί της. Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο. "Ε! τι να κάνης. Πρέπει κανέναν να είνε καλός στους γέρους... Πόσα χρόνια θα ζήσουν.

—Κύττα σύμπωσις, είπεν ο Φώτης. Κ' εγώ έχω ένα θείο στραβό και γέρο που κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή μούχει τραπέζι. Δεν μπορώ να του λείψω βλέπεις.

Αποφασίσανε ν' αλλάζουσε τις μέρες για να μπορούνε να τρώνε μαζί τουλάχιστον τις τρεις μέρες της εβδομάδας. Δεν το είπε όμως ο ένας στον άλλον από πριν για να του κάνει σουρπριζ.

Μετά δυο μέρες, το μεσημέρι λέει ο Φώτης χαρούμενος:

—Ξέρεις, άλλαξα τις μέρες μου. Θα πηγαίνω τώρα στο θείο Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο.

—Διάβολε! φώναξε ο Στέφανος, το ίδιο έκανα κι' εγώ. Θα πηγαίνω στη θεία μου Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή!

Έτσι έμενε πάντα ο ένας μονάχος του στο ρεστωράν τα βράδια.

Η φιλία τους όμως φιλία. Έκοψαν τα ίδια ρούχα, έκαναν από ένα παλτό μαύρο κι' οι δυο. Αχώριστοι.

Μία βραδυά που γύρισε ο Φώτης στο δωμάτιό του έβαλε το χέρι στην τσέπη του πανωφοριού να πάρη μια έφημερίδα είδε πως κατά λάθος είκανε αλλάξει πανωφόρια με το Στέ-

φάνο από μέσα τα γέλια της Ευαγγελίας...

Α! μα αυτό δεν υποφερόταν. Έκει λοιπόν πήγαινε ο Στέφανος τις τρεις ημέρες της εβδομάδας που κανότανε; Ξαφνικά νόμιζε πως κατάλαβε.

—Χά! Χά! Τον κουτό! Τον κορόιδεψε η Ευαγγελία μια χαρά. Πίστεψε πως η Κική είναι κόρη του...

Την ίδια ώρα στην κάμαρη του Στεφάνου συνέβαινε η ίδια σκηνή.

Γης βιβλιοθήκης.

Ξαφνικά είδα να βγαίνει από την βιβλιοθήκη η δεσποινίς Τζιασίντα.

—"Ω! μα κυτπάτε! — είπε άφελόστα — ο Ρωμαίος! Και που είναι η 'Ιουλιέττα σας;

—"Οχι. "Ηλθα με την έλπίδα να σας συναντήσω.

—Να με συναντήσετε; Είσοθε πολύ ευγενής. Μήπως θέλετε να μου προσφέρετε κι' άλλο τσάι;

—Ευχαρίστως.

Πήγαμε στο ίδιο κέντρον που είχαμε καθίσει προ μιάς εβδομάδος.

—Ξέρετε, είδα ένα όνειρο — της είπα μόλις καθήσαμε.

—Διηγηθήτε μου το. "Η θεία μου ξέρει από όνειρα.

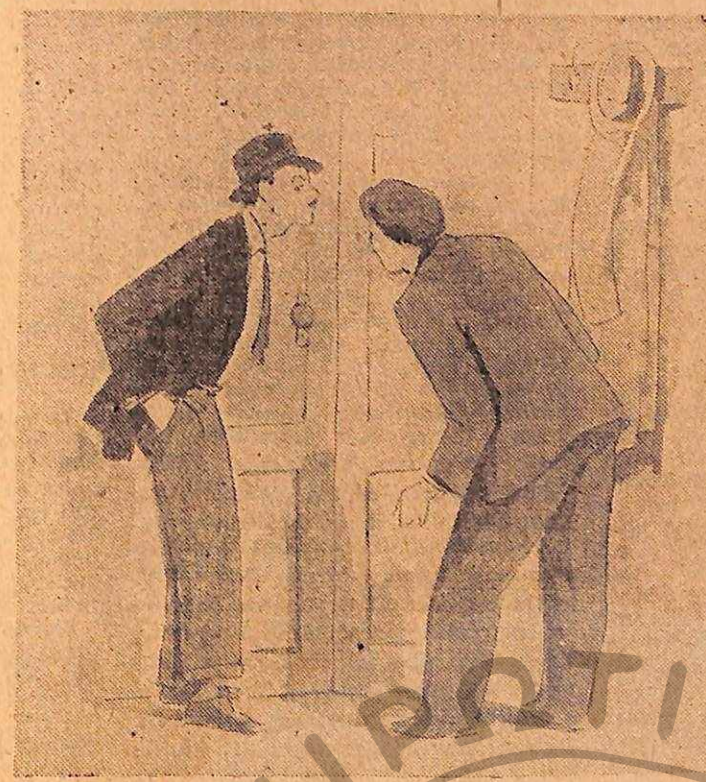
—"Όνειρεύτηκα ότι το μαρμάρινο

φάνο από το μεσημέρι γιατί βρήκε μέσα στην έσωτερική τσέπη ένα φάκελλο με δυο φωτογραφίες.

Ετρίβε τα μάτια του!

Η μία φωτογραφία ήταν της έρωμένης του της Ευαγγελίας. Η άλλη της μικρούλας Κικής της Κορούλας πουχε μ' αυτήν. Πίσω όμως από τη φωτογραφία της μικρούλας ήταν γραμμένο με παιδιάστικα στρογγυλά γράμματα:

"(Στο μπαμπά Στέφανο)"

Ακουσαν από μέσα τα γέλια της Ευαγγελίας...

Α! μα αυτό δεν υποφερόταν. Έκει λοιπόν πήγαινε ο Στέφανος τις τρεις ημέρες της εβδομάδας που κανότανε; Ξαφνικά νόμιζε πως κατάλαβε.

—Χά! Χά! Τον κουτό! Τον κορόιδεψε η Ευαγγελία μια χαρά. Πίστεψε πως η Κική είναι κόρη του...

Την ίδια ώρα στην κάμαρη του Στεφάνου συνέβαινε η ίδια σκηνή.

ΕΝΑ ΜΠΑΜΠΑΔΕΣ ΣΤΗΝ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 111)

βάζο της 'Ιουλιέττας ήταν μια μεγάλη κληρωτίς απ' όπου θα τραβούσα τον αριθμό της Τύχης μου.

«Λοιπόν τράβηξε ένα μπιλιετάκι.

Δεν υπήρχε όμως κανένας αριθμός, αλλά ένα όνομα: Τζιασίντα.

—"Όστε και στον ύπνο σας ακόμη φαρέψατε το έπισκεπτήριό μου; Τι περιεργη Τύχη!

—Έγώ όμως πιστεύω στην τύχη.

—Και τότε, κύριε... Ρωμαίε;

—Τότε... «λέγε με αγάπη μου κι' εγώ θ' αλλάζω το όνομά σου».

—Ναι. Αυτός είναι ένα στίχος του

Στο πανωφόρι του Φώτη βρήκε κι' εκείνος το φάκελλο με τις φωτογραφίες κι' ήθελε να καμαρώση την αγάπη του. Αλλά η αφιέρωσις της μικρούλας ήταν άλλη:

"(Στο μπαμπά Φώτη!)"

—Βρέ το βλάκα! "Όστε εκεί πήγαινε τις βραδυές που τον έχανα! Σαν συναντηθήκανε το μεσημέρι στο ρεστωράν, κύτταξε ο ένας τον άλλον με δυσπιστία:

—Πώς περνά η τυφλή θεία σου, Στέφανε;

—Καλά. Ο θείος σου ο στραβός τί κάνει, Φώτη;

—Καλλίτερα, εύχαριστώ.

Είπαν για τα πανωφόρια τους που πήγαν κατά λάθος και στο τέλος άποφασίσαν να εξηγηθούν σαν φίλοι άντι να τα χαλάσουν και να γίνουν θέατρο.

Άρχισε ο ένας:

—"Ας αφήσωμε τις κωμωδίες κι' ας μιλήσουμε σαν δυο καλοί φίλοι. Η Ευαγγελία σου είπε πως η Κική είναι δικό σου παιδί. "Ε, λοιπόν, κι' έμένα το ίδιο μου είπε. Δε σου φαίνεται, Φώτη, πως καλό θα είναι να πάμε κι' οι δυο μαζί ένα βραδάκι να ζηνηθούμε και να μάθωμε την αλήθεια;

— Έχεις δίκιο, είμαι σύμφωνος, Στέφανε. Πάμε αύριο που είνε και Κυριακή. Έτσι δεν χάνει κανένας μας τη σειρά του.

Πήγαν λοιπόν Κυριακή, ημέρα δηλαδή που κανένας τους δεν είχε δικαίωμα να πάη. Έφτασαν στο σπίτι της έρωμένης των και ανέβηκαν τη σκάλα.

Στην καπελλιέρα είδαν ένα καπέλλο γκριζο κι' ένα καφέ πανωφόρι. Κι' από μέσα άκουσαν τα γέλια της Ευαγγελίας και τη φωνή της μικρούλας Κικής.

—Αχ! μπαμπά Διονύση, τί ωραία κούκλα! Κάθε Κυριακή κι' ένα δωρο μου φέρνεις...

Οι δυο μπαμπάδες έμειναν κόκκαλο.

Σαίεση. Ξέρω σχεδόν απέξω το «Δράμα των έραστών της Βερώνας». Άκούστε: "Αν ο σκοπός της αγάπης σου είναι τίμιος κι' άποδίδει στον γάμο... "Αν όμως θέλεις να παίξης μαζί μου σε απεχθάνομαι..." λέει η 'Ιουλιέττα. Η αίθερία γυναίκα δεν είχε πολλά λόγια.

—Κι' εγώ το ίδιο, Τζιασίντα, θέλετε να πετάξετε τα έπισκεπτήριά σας;

—Γιατί;

Την έπιασα απ' τούς ώμους και την τράβηξα κοντά μου.

—Γιατί θα... σου τυπώσω άλλα, διορθωμένα με τόνονά μου άντι για το δικό σου...

ΦΡΙΟ ΝΤΑ ΠΙΖΑ

Ένα από τα δυσκολότερα πράγματα είναι να μπορεί κανείς να εξετάζει και να καταλαβαίνει τον χαρακτήρα ενός άλλου. Η σημερινή ζωή παρουσιάζει τόσες δυσκολίες, τόσες προσποίσεις και τόσες μεθόδους για να αποκρύψει ένας άνθρωπος τα ελαττώματά του, ώστε είναι σχεδόν αδύνατον να γίνης αντιληπτός ο χαρακτήρας του όπως είναι στην πραγματικότητα. Πολύ περισσότερο δύσκολο είναι να γνωρίσετε τον χαρακτήρα ενός αγνώστου από μόνον που σας γράφει για πρώτη φορά.

Ένας μεγάλος φιλόσοφος είπε: «Ο άνθρωπος όταν γράφει — κι η γυναίκα το ίδιο — αποκαλύπτει στην πένα του — και κατά φυσική συνέπεια — στο χέρι του που είναι το μεσολαβούν όργανον μεταξὺ τῆς σκέψεως καὶ τῆς πέννας. Ἄν λοιπὸν ὁ προφορικός λόγος εἶναι ἡ στιγμιαία ἐκδήλωση τῆς σκέψεως, ἡ γραφή εἶναι μὴ ἀπόδοσις αὐτῆς ὀλιγώτερον ταχέως».

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΕΝΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Τι άνθρωπος μπορεί να είναι εκείνος που σας απευθύνει για πρώτη φορά τον λόγο εγγράφως; Μπορεί να είναι ένας έρωτευμένος νέος, μία νέα που απαντά σε μίαν έρωτική σας εξομολόγηση, ένας έμπορος, ο οποίος σας προτείνει μίαν επιχείρηση ή κάποιος, τέλος, που σας ζητεί μία χάρη. Για όλες αυτές τις ανώτερες περιπτώσεις υπάρχει και η γραφομηχανή. Όχι, αγαπητοί μου αναγνώσταί, η γραφομηχανή δεν έχει εδώ καμιά θέση.

Εκείνος που θέλει να μάς πείσει για κάτι, μάς γράφει με το χέρι του και δεν επιθυμεί να στα πληκτρα της γραφομηχανής τον πόνο της καρδιάς του, ή την επιθυμία να τύχη ενός βοηθήματος ή να τελειώσει μία δουλειά μαζί μας.

Κανείς από μάς δεν μπορεί να αποφυγή την εντύπωση που θα του κάνει ένα καλογραμμένο γράμμα, το οποίο του περιεχόμενον μπορεί να δημιουργήσει συναντήσεις, αλλαγές ζωής, οικονομικές καταστάσεις και να μάς φέρη την ευτυχία ή τη λύπη.

Ας δοῦμε, λοιπόν, τί μπορεί να μάς δια φωτίσῃ μὴ ἐπιστολὴ πού μάς στέλνει ἕνας ἢ μὴ ἀγνώστος.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Η όρθη γραφή δείχνει ψυχρότητα. Αν όμως η επιστολή είναι εμπορική, τότε σημαίνει ότι ο άνθρωπος που μάς γράφει είναι εύθους στη δουλειά του.

Σχεδόν πάντοτε η σημασία των διαφορών ενδείξεων που παρουσιάζει μία γραφή δεν είναι απόλυτος. Πρέπει λοιπόν να είμαστε επιφυλακτικοί και ποτέ να μην εκφέρουμε κρίσεις απόλυτους.

Η ανιούσα γραφή σημαίνει σφρίγγος, αλλά και φιλοδοξία και — κατά συνέπεια — ενεργητικότητα.

Ο ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Η γραφή με γωνίες δείχνει ενεργητικότητα και σταθερότητα, αλλά ταυτοχρόνως ισχυρογνυμοσύνη και σκληρότητα.

Η στρογγύλη γραφή σημαίνει γλυκύτητα, χάριν, μαλθακότητα, φαντασίαν και σε μερικές περιπτώσεις δειλιάν. Η ζωηρά γραφή δείχνει ενεργητικότητα, φαντασίαν, ενθουσιασμό και υγείαν. Η «μαλακή» γραφή δείχνει αδυναμίας, νωρότητα, ταπεινωσύνην, έλλειψιν ακριβούς κρίσεως, κόπωση και κακήν υγείαν.

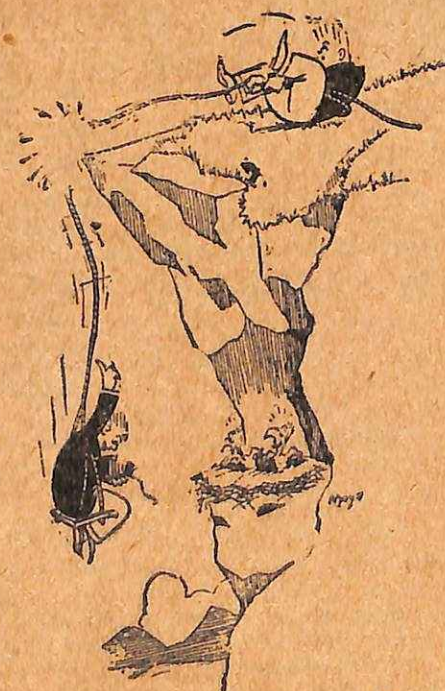
Η γρήγορη γραφή είναι ένδειξις ενεργητικότητας και μορφώσεως, συγχρόνως όμως και ανυπομονησίας, σφρίγγους και θυμού. Η βραδεία γραφή δείχνει αμάθειαν, φόβον και υπολογισμόν. Η έλαφρά γραφή: λεπτότητα και ευαισθησίαν ή αδυναμίας. Η βαρεία είναι ένδεικτικόν σταθερότητας, επιμονής και υγείας.

Η «καθαρά» γραφή δείχνει σταθερότητα χαρακτήρος, φωτεινές και ακριβείς ιδέες και μόρφωσιν. Η «παχεία» γραφή φανερώνει ενέργειαν, σεξουαλισμόν, λαιμαργίαν, χυδαιότητα και ιδέες ακατέργαστες.

Η προσποιητή γραφή: υπολογισμόν, επιφυλακτικότητα, δισπιστίαν, ή δε «φυσική»: απλότητα, ειλικρίνεια, ευθύτητα, όζειαν αντίληψιν. Η πολύπλοκος γραφή δείχνει ανακρίβειαν, κακοπιστίαν ή τρέλλαν.

Η καλλιγραφική γραφή ανήκει σε ακατανόητον χαρακτήρα. Η «τυπο-

ΑΡΚΕΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙ

—Φθάνει!... Άρκετά με κατέβασες.

γ ρ α φ ι κ ή
γραφή δείχνει πρωτοτυπία ν και καλό γούστο. Η «φθινούσα» γραφή δηλαδή εκείνη της οποίας αϊ λέξεις αρχίζουν κανονικά

και στο τέλος μικραίνουν — σημαίνει ευαισθησίαν, λεπτότητα, κρίσιν. Η «προσδεύουσα» γραφή — δηλαδή εκείνη της οποίας αϊ λέξεις αρχίζουν με μικρά γράμματα και τελειώνουν σε μεγάλα, δείχνει εξυπνάδα, τάσιν προς υπερβολήν, αλλά και ενθουσιασμόν. Η μεγάλη γραφή: φαντασίαν. Η μικρή: μικροπρέπειαν και κακεντρέχειαν. Η πλατεία: καθαρές ιδέες, γενναιότητα και αγάπην προς την ανείσιν. Η στενή γραφή σημαίνει εγωισμόν. Η κατερχομένη: ανησυχίαν. Η «ανάποδη»: παρατηρητικότητα, δισπιστίαν και θλακειάν. Η ανίσος: ευαισθησίαν, ευγένειαν, έρωτα και μίσος. Η συνδεομένη: πρακτικότητα και έλλειψιν φαντασίας. Η κεκομμένη: αισθηματικότητα και πνεύμα ανεξαρτησίας.

ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΑΙ

Ο γραφικός χαρακτήρ, λοιπόν, ενός ανθρώπου δεν δείχνει μόνον τα ελαττώματά ή τα προτερήματά του, αλλά και τον βαθμόν της ευφυΐας του και της μορφώσεώς του. Αν ήθελε κανείς να ασχοληθή λεπτομερέστερα με τα είδη της γραφής, θα έπρεπε να ολόκληρους τόμους για να υπάρχουν άπειρες περιπτώσεις.

Σύμφωνα με τους γραφολόγους, η υπογραφή παίζει σπουδαιότατον ρόλον διά την εξέτασιν του χαρακτήρος ενός ατόμου. Υπάρχουν άνθρωποι που καθ' όλην την ζωήν των μετεχειρίσθησαν μόνον ένα είδος υπογραφής. Άλλοι όμως την άλλαζαν: Στην περιπτώσιν αυτήν η αλλαγή της υπογραφής σημαίνει και αλλαγην χαρακτήρος.

Άλλοι, πάλι, αλλάζουν διαρκώς την υπογραφή τους, κι' αυτό σημαίνει ότι αλλάζουν διαρκώς και χαρακτήρα. Όταν η υπογραφή είναι πλατεία και χωρίς υπερδεμένες γραμμές σημαίνει υπερφάνειαν, ενώ όταν είναι μικρή σημαίνει ποταπότητα και μιζέρια. Όταν μετά την υπογραφην υπάρχει μία τελεία, σημαίνει δισπιστίαν, κι' όταν η τελεία επιπικύνεται εις γραμμήν ευθείαν ή καμπύλην, σημαίνει ψυχρότητα και υπολογισμόν.

Κατόπιν, έχουν σημασίαν και αϊ καμπύλαι ή ευθείαι γραμμαι που περιβάλλουν την υπογραφην. Και μία από τις σπουδαιότερες περιπτώσεις είναι όταν η υπογραφη περιτυλίσσεται με μίαν καμπύλην γραμμήν, όποτε σημαίνει ειλικρίνειαν και αγάπην προς την οικογενειακήν ζωήν.

Η γραφή λοιπόν παρουσιάζει τον χαρακτήρα του ανθρώπου. Με όλην την προσοχήν μπορεί ο καθένας που την εξετάζει να αντιλαμβάνεται σχεδόν άμέσως με τί χαρακτήρα έχει να κάνει.

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Καθιστά τα πράγματα όρατα — Υποθετικός σύνδεσμος.
- 2) Η πόλις — Μονάς χρόνου.
- 3) Η επιστήμη που εξετάζει την σφαιραν μας.
- 4) Ένταφιασμός — Είμαι άσθενής.

ΣΤΑΥΡΩΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											
13											
14											
15											

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΩΛΕΞΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Σ	Ο	Φ	Ι	Α		Ο	Ν	Θ	Μ	Α
2	Α	Ν	Α		Ρ	Α	Θ	Υ	Μ	Ο	Σ
3	Ρ	Ε		Ζ	Η	Ν	Θ	Ν		Ι	Τ
4	Ρ	Ι	Σ		Σ	Θ	Ν		Π		Ο
5	Α	Ρ	Α	Σ		Ρ		Κ	Ε	Ρ	Ι
6		Ο	Μ	Α	Λ	Θ	Τ	Α	Τ	Α	
7	Ο	Ν	Ο	Σ		Π		Ι	Ρ	Ι	Σ
8	Ρ		Σ		Τ	Ο	Ν		Α	Ν	Θ
9	Κ	Θ		Δ	Α	Σ	Ο	Σ		Θ	Σ
10	Ο		Λ	Υ	Θ		Υ		Α		Ι
11	Σ	Α	Ν	Θ	Σ		Σ	Υ	Ρ	Μ	Α

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Περίεργον. Η τύχη σας χαμογελά, αλλά και παίζει συχνά τον κρυφτούλη μαζί σας. Εισθε όμως άνθρωπος με χαρακτήρα που τα καταφέρνεται να ελπίζετε πάντα. Μεγάλο προτέρημα. Διατηρήσατέ το και δεν θα έγιντε χαμένος. Ο άστερισμός σας είναι ένα είδος πολεμικής πορείας μέσα στον κόσμο. Αν προσέξετε θα βγείτε νικητής.

Μίκρυ. Αδικείσθε από μια εξεζητημένη φιλαρέσκεια που παίρνει κωμική χροιά κάμποσες φορές. Και όμως έχετε τόσα προσόντα. Ένα γράμμα θα σας φέρη την ευτυχία που περιμένετε μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα. Περνάτε δυσκολίες αλλά το άστρο σας λάμπει πάντα φωτοβόλο.

Απελπισμένο. Ανεβαίνετε έναν ανήφορο λιγάκι απότομο, θα τον άνεβείτε όμως αν επιμένετε και αν έχετε υπομονήν και θέλησιν. Δυναμώστε τα νεύρα σας και μην εξαπτεσθε με το τίποτα. Δεν κερδίζει κανένας τίποτε με θυμούς. Μπορείτε να κατακτήσετε κόσμους με επιμονήν και εργατικότητα. Η τύχη σας θα σας βοηθήση.

Πίκρυ. Δύο αστέρια φωτίζουν τη γέννησί σας, ένα καλό χρυσό, λαμπρό κι' ένα σκοτεινό. Πολλές φορές το ένα επικιάζει το άλλο και σας φέρνει δυσκολίες. Θα σβύσουν όμως πολύ σύντομα. Κάθε μέρα που περνά έρεμα σας πλησιάζει στη ευτυχισμένη έραδιά της επιτυχίας σας. Περιμένετε.

Τυχόδιωκτην. Απογοητεύεται με το τίποτα. Αγαπάς, αγαπιέσαι, και δεν μένεις ποτέ ευχαριστήμενος. Την τύχη την κλωτσάς χωρὶν να την προσέχης. Μην το κάνεις αυτό γιατί θα μετανοήσης και θάναι άργά. Έχεις ακόμα πολλές περιστάσεις μπροστά σου για να εκμετα-

λεωθής. Μέσα στον άστρικό κόσμο το ζωδιό σου λάμπει και ακτινοβολεί. Μην το θαμβώνεις με γρίνιες. Άνεμω να. Φοβισιαρικό πουλάκι που δεν τολμάς να ανοίξης τα φτερά για μακρινόν ταξίδι, πρέπει να αποφασίσης όταν έλθη η κατάλληλη στιγμή. Είσαι η πιο τυχερή της οικογενείας σου. Από λαχεία θα κερδίσης άρκετά. Η τύχη σου στη ξενιτιά θα λάμψη. Έχε πεποίθησι στον εαυτόν σου.

Σπύρον. Κρυμμένους θησαυρούς έχεις μέσα σου άρκετούς αλλά δεν έφθασαν άκόμη η στιγμή που θα τους αναγνωρίσουν όλοι. Πονείς κρυφά και σε αγαπούν όμως άρκετά χωρίς έπίσης να στο λένε.

Ο Έρμης είναι ο άστερισμός σου. Έμπορίο επιχερήσεις και πλούτη. Περιμένε με πίστιν.

— 131 —

TZIN ΣΙΑΤΜΒΟΥΡΝ

